

Lưu Luyến

Contents

Lưu Luyến	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15: Phiên Ngoại • Thịnh Yến 01	39
16. Chương 16: Phiên Ngoại • Thịnh Yến 02	42
17. Chương 17: Phiên Ngoại • Thịnh Yến 03	45

Lưu Luyến

Giới thiệu

Editor: Mr. Downer Thể loại: Tình hữu độc chung, dị thể đại lục, dự vọng chiếm hữu cường hắc long công x cô độc nhu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-luyen>

1. Chương 1

Edit: Mr. Downer

Former.

Lục giới thông lịch năm 653, tinh linh tộc khai chiến với long tộc. Tinh linh không địch lại, vào năm 658 cướp được thần tín vương thất long tộc làm tù binh.

Long tộc muốn đoạt lại tù binh, nhưng long kia tàn nhẫn, sát thương hơn mấy trăm tinh linh trong lãnh thổ của tinh linh tộc. Long tộc đành phải giao long này cho tinh linh xử trí và rút quân. Tinh linh bắt giữ long nọ vào thủy lao, dùng kết giới phong ấn.

Từ đó, chiến sự giữa hai tộc lắng xuống.

Lục giới thông lịch năm 783, vương tử của tinh linh tộc được sinh ra, tinh linh vương Ed đặt tên là “Ryan”.

Vương tử Ryan thông minh, sắc bén, sớm thể hiện thiên phú trong lĩnh vực phép thuật cùng chính sự, được trí giả của tinh linh tộc ca tụng là vị vua tương lai ưu tú nhất trong lịch sử tinh linh tộc.

(*) Vương tử = Hoàng tử.

“Vị vua tương lai ưu tú nhất trong lịch sử tinh linh tộc” sao?

Ryan khép sử thư lại.

Cậu giơ sách lên, một nguồn sức mạnh liền đưa nó trở về vị trí nguyên bản trên giá sách.

Ed đi vào: “Ryan.” Ông nói, “Ta liền biết ở chỗ này có thể tìm được người. Ngày hôm nay người đã ở trong thư phòng bao lâu?”

“Sáu canh giờ.” Ryan nói, “Phụ thân, ngày hôm nay con bước đầu học tập ma pháp hệ hoả.”

“Hệ ‘hoả’?” Ed hơi mở to mắt, “Tinh linh thành niên cũng chưa chắc có năng lực thi triển ma pháp hệ hoả nhập môn.”

Ryan ngẩng đầu lên, cậu đang mong đợi phụ thân biểu dương mình.

Nhưng Ed cũng không tiếp tục đề tài này, ông quay người đi ra thư phòng: “Chúng ta đi thôi, ngày hôm nay phải gặp mặt nhân tộc vương.”

Ryan lẳng lặng nhìn bóng lưng của Ed. Lúc Ed ra khỏi phòng, cậu không nhận được gọi: “Phụ thân.”

Ed quay đầu lại, trầm mặc nhìn Ryan.

Ryan đối diện với phụ thân mình trong chốc lát, giọng nói của cậu có vẻ hơi lúng túng trong không gian yên tĩnh: “Ừm... Con cho rằng người sẽ nói với con cái gì đó.” Ryan có chút ử rữ, “Liên quan đến chuyện con học tập ma pháp hệ hoả này.”

“Người rất ưu tú.” Ngữ điệu của Ed bình thường thuật lại sự thật, trong mắt ông không có một tia gợn sóng, “Người sẽ là vị vua được con dân tôn kính nhất trong lịch sử tinh linh tộc.”

“Người xưa nay chỉ đặt con tại vị trí người thừa kế chức thái tử để đánh giá con.” Cuống lưỡi Ryan hơi khó chịu, “Làm nhi tử của người thì sao?”

“Ryan, ta hi vọng người có thể rõ ràng, người trước hết là tinh linh vương trong tương lai, sau đó mới là con trai của ta. Mà phân lượng của kẻ sau so với người trước, mức độ vô cùng bé nhỏ căn bản không đáng nhắc tới.” Ed nói một cách lạnh lùng, “Đợi lát nữa nhìn thấy nhân tộc vương, ta hi vọng người có thể nói lời hay làm việc khéo, thực hiện tốt biểu hiện của một người cai trị.”

Ryan hít hít mũi, nhìn trong tấm gương xa xa hiện lên khuôn mặt đáng thương đỏ ửng vành mắt.

Không sao, phụ thân chỉ là khá nghiêm khắc mà thôi, trong lòng ông ấy nhất định sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì mình.

Ryan nhìn chiếc gương kia. Mãi đến khi bản thân lộ ra vẻ mặt nghiêm túc lãnh đạm giống như phụ thân, Ryan mới đứng lên ra khỏi thư phòng.

Tại yến hội giữa tinh linh cùng nhân loại, Ryan và thái tử nhân tộc được an bài cùng một bàn tiệc.

Ryan đều không nhận được liếc mắt nhìn vương hậu nhân tộc bên kia, tiểu vương tử nhân tộc ngồi trên đùi vương hậu, vương hậu mỉm cười nuốt từng chút đồ ăn mềm nhuyễn vào trong miệng vương tử, thỉnh thoảng còn dùng tay vuốt ve tấm lưng của cậu bé.

“Đó là em trai của ta.” Thái tử nhân tộc nói, “Nó còn quá nhỏ, không thể tự ăn uống.”

Ryan nói: “Tinh linh từ lúc nhỏ cũng không cần ăn uống, rút lấy nguyên tố sinh mệnh trong tự nhiên đủ giúp chúng ta sinh tồn.” Ryan dừng một chút, “Cho nên chúng ta không có đãi ngộ như vậy.”

“Đãi ngộ... Gì?” Thái tử không hiểu nói.

“Được cha mẹ ôm vào lòng.”

“À, cái kia sao.” Thái tử mỉm cười, “Đó cũng không phải đãi ngộ đặc biệt gì. Ôm ấp là một trong những phương thức biểu đạt tình cảm của nhân tộc, không chỉ có trẻ nhỏ, người trưởng thành cũng sẽ ôm nhau.”

Ryan lặng lẽ nhìn thái tử nhân tộc.

Đối phương thấy Ryan dường như có chút ngạc nhiên, liền tiếp tục nói: “Phương thức biểu đạt tình cảm của nhân loại có rất nhiều, giữa bạn bè sẽ nắm tay nhau, giữa người thân sẽ ôm ấp, giữa người yêu với nhau sẽ hôn môi, trong nhân tộc cùng những chủng tộc khác chuyện này đều rất bình thường.”

Thái tử tựa như không rõ vì sao tinh linh vương tử lại có chút quan tâm chuyện này, suy nghĩ một chút, hiểu rõ nói, “Đúng rồi, người là tinh linh. Tinh linh đều là bình tĩnh cao quý, tình cảm của người thường làm sao có thể đặt trên người tinh linh được.” Thái tử tưởng tượng dáng vẻ vui cười tức giận của các tinh linh một chút, cười lắc đầu một cái, “Vậy sẽ không phải là tinh linh.”

Ryan sửng sốt cả người. Từ trước đến nay cậu vẫn cho rằng hết thảy con dân lục giới đều lạnh lùng giống như tinh linh tộc.

Cậu quay đầu nhìn về phía vương tọa bên kia.

Cha mẹ mình đang trò chuyện cùng nhân tộc vương. Tư thế ngồi của bọn họ kiên cường, nét mặt đoan trang, bên trong lời nói không có chút động tác dư thừa nào. Đây chính là hình ảnh một đế vương nên có mà bọn họ luôn răn dạy Ryan.

Nhân tộc vương cùng vương hậu đáp lại bọn họ, thỉnh thoảng nhìn về phía tiểu vương tử đã nhào vào trong lồng ngực của huynh trưởng, trong đáy mắt toát ra ý cười cưng chiều.

Nét mặt Ryan trở nên phức tạp mở miệng, cuối cùng cậu vẫn không nói gì.

Sau khi gặp gỡ nhân tộc vương kết thúc, Ryan ở trong thư viện cả ngày.

Lúc trước cậu chỉ xem sách ma pháp cùng sử thư, gần đây cậu mới lật xem rất nhiều thư tịch nhân văn, mới phát hiện điểm bất đồng giữa mình cùng với những tinh linh khác, cũng nhận ra được vì sao trong lúc cậu nói với phụ vương hi vọng đối phương khẳng định chính mình, nguyên nhân phụ thân lại lạnh lùng như vậy.

Con dân tinh linh tộc đều không ngoại lệ là sinh linh thanh tâm quả dục. Tộc nhân vứt bỏ tình cảm dư thừa, dành nhiều thời gian tập trung vào việc nghiên cứu phép thuật cùng những lĩnh vực khác, đây cũng chính là nguyên nhân tinh linh tộc mạnh mẽ như vậy.

Nhưng Ryan không có cách nào lạnh lùng được như những tinh linh khác, cậu khát vọng thứ tình cảm bị tộc nhân của mình vứt bỏ như rác thải. Thần sáng thể ban tặng cho Ryan linh trí trăm năm khó gặp, nhưng đồng thời cũng dành cậu một phần tình cảm nồng nhiệt nhiều hơn tộc nhân của mình.

— Cậu là một kẻ quái thai.

Ryan ôm sách luyện tập phép thuật mình mới học. Mười đầu ngón tay của cậu khép lại, rồi lập tức chậm rãi tách ra. Trên đầu ngón tay xuất hiện một tia huỳnh quang quán quanh, tạo thành một người tí hon, loạng choạng rớt xuống trên bàn tay của Ryan.

Ryan chột chột gò má của người tí hon: “Thành công rồi.”

Người tí hon ôm lấy ngón tay của Ryan.

Ryan đặt người tí hon xuống đất, mười ngón tay hơi động, lại làm ra một con nai con bằng ánh huỳnh quang. Ryan đặt nai con bên cạnh người tí hon, người tí hon cười lên nai con, chạy về phía xa xa như một làn khói, dần dần tan biến thành từng đốm ánh huỳnh quang.

Ryan hội tụ những ánh huỳnh quang này, tập trung tinh thần, tung chúng nó lên không trung. Quang điểm tăng lên dữ dội trong không khí, điểm nổi thành tia rồi hợp lại thành một con người cao tương tự Ryan. Người phát quang mở hai tay ra ôm Ryan. Thế nhưng khi nó vừa thu hai tay lại, cánh tay liền đâm xuyên qua thân thể của cậu.

“Ôm... Là cảm giác gì?” Ryan nói.

Cậu ngồi xổm xuống, ấn ấn vị trí trái tim.

— “Trống rỗng.” Ryan lẩm bẩm nói.

Tác giả có lời muốn nói:

— Ngày hôm nay nhóc tinh linh có khóc không?

— Sắp khóc rồi.

2. Chương 2

Trong kết giới của thủy lao phong ấn ác long, sẽ tấn công người khác.

Vương tử thuở nhỏ đã từng được trí giả trong tinh linh tộc răn dạy như thế không chỉ là một lần.

Thế nhưng trong sử thư nói, long tộc là chủng tộc mạnh mẽ mà nhiệt tình, trong lồng ngực của bọn họ rung động những nhịp đập như hát vang các khúc ca dao hào hùng vạn trượng nhất. Ryan bị những lời miêu tả như thế hấp dẫn ánh mắt, không thể chờ đợi được nữa mà muốn đi gặp ác long bị tinh linh vương giam giữ trong thủy lao mấy trăm năm trước, là long tộc duy nhất trong lãnh thổ của tinh linh tộc.

Hắn cũng sẽ cô đơn giống như mình sao?

Buổi chiều ngày hôm sau, Ryan tránh được thủ vệ, đi dọc theo cầu thang xoắn quanh thân cây sinh mệnh, tới trước cánh cổng lớn bị phong tỏa nằm sâu nhất dưới cung điện. Cậu dùng phép thuật phá hỏng khoá cửa rắn chắc, tro bụi dày đặc hất lên lúc cổng lớn bị đẩy ra, cho dù bịt kín miệng mũi cũng khiến Ryan bị sặc đến đỏ ửng viên mắt.

Xem ra, đã có hơn trăm năm không ai đến nơi này.

Ryan ghét bỏ đội mũ, che khuất mái tóc vàng dính phải tro bụi của mình. Cậu đi vào trong cửa, xuất hiện trước mặt cậu là một hồ nước. Ryan đứng ở bên hồ nhìn ngó, hồ nước này chợt nhìn không có bất cứ vấn đề gì, nước hồ trong suốt đến mức có thể để cậu nhìn thấy những cục đá có hình thù kỳ quái dưới đáy.

Ryan vừa đi dọc bên hồ vừa quan sát, cảm thấy không có gì dị dạng, liền xoay người đi về hướng cổng lớn. Mới vừa đi ra vài bước, cậu chợt nhớ tới trận pháp mà bản thân đọc được trên sách ma pháp trước đây không lâu. Cậu ngừng lại, quay người xông thẳng về phía hồ nước, trong miệng thì thầm thần chú đi xuyên qua kết giới mình vừa học, đột nhiên đâm vào trong hồ.

Lúc mở mắt ra, Ryan đã rơi xuống trên một đồng cát. Cậu ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt không phải là bầu trời, mà là quái thạch gồ ghề dưới đáy hồ. Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở của những tảng đá, chiếu rọi gợn sóng của nước hồ trên cát — Xem ra chính mình đã xuyên qua hồ nước, đi tới nơi được ghi chép trong sách sử, thủy lao giam giữ ác long.

Ryan chống tay trên cát đứng lên, đi vài bước lại hơi nghi hoặc một chút mà nhìn cát mịn dưới chân.

Cảm giác không đúng.

Ryan khom lưng bốc lấy một vốc cát, cát mịn trượt xuống giữa kẽ tay của cậu, không lưu lại một chút bụi nào trên bàn tay của Ryan.

Ryan hơi mở to mắt.

Đây không phải hạt cát, mà là hạt vàng.

Trong sách sử nói, long tộc là giống loài được tạo ra bởi sự tham lam của thần sáng thế, yêu thích cướp vàng bạc châu báu về lãnh địa của mình, làm giường ấm để nghỉ ngơi bên trên. Nếu như nơi đó không có bảo tàng có thể cướp đoạt, long tộc sẽ mạnh mẽ phân giải kim nguyên tố trong môi trường xung quanh thành vàng cát, rồi sau đó ngưng kết thành hoàng kim. Chỉ cần là địa phương có long tộc qua lại, dù là hoàn cảnh cần cỗi ác liệt cũng sẽ trở thành nơi sản sinh rất nhiều hoàng kim. Nguyên nhân chính là như vậy, thế nên nhiều kẻ đái vàng trong nhân tộc thường xuyên liều mạng với nguy hiểm để lên vào lãnh thổ của long tộc.

Ryan lùi về sau mấy bước. Cậu nhìn xung quanh, mọi thứ trong tầm mắt đều là vàng cát, không có bất kỳ chỗ nào có thể cho cậu tạm thời trốn tránh.

Ryan đang không biết làm sao, bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng xé gió, Ryan còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị một cái vuốt rồng mạnh mẽ đè xuống đất.

Trong miệng Ryan ngậm đầy vàng cát, cậu ho khan ra sức giằng co, cố gắng gỡ bỏ vuốt rồng đang kẹp chặt sau lưng mình. Thế nhưng sức mạnh của cậu quá yếu, động tác như thế nói là gãi ngứa cũng chưa mức đến đối với một long tộc thành niên.

Borg lười biếng nằm xuống, đồng thời hần vắn cứ đè chặt Ryan, vuốt rồng mạnh mẽ cắm thật sâu vào trong vàng cát bên cạnh cậu. Hần hứng thú nhìn Ryan quơ quơ cánh tay mảnh khảnh phí công giãy dụa, cuối cùng cạn kiệt khí lực mà nằm sùi lơ trên vàng cát mềm mại.

Borg dùng móng móc lấy quần áo của Ryan, nhấc cậu lên, xoay cổ tay một cái giữ Ryan trong lòng bàn tay của mình, đưa đến trước mắt hắn.

Đột nhiên bị nhấc lên cao, Ryan cuống quýt ôm chặt lấy một cái ngón rồng của Borg. Cậu căng thẳng giương mắt nhìn về phía hắc sắc cự long, đối mặt với một đôi đồng tử vàng rực.

Hai mắt giao nhau, Borg không khỏi sửng sờ.

Cặp mắt của thằng nhóc con này thật xinh đẹp.

Thu thập những vật mỹ lệ là thiên tính không thể chống cự của mỗi long tộc. Vuốt rồng nâng Ryan của Borg chọt căng cứng, vừa muốn móc đôi mắt màu xanh ngọc bích lung linh của cậu xuống.

Ryan còn không biết Borg muốn làm cái gì với mình. Cậu mờ mịt nửa hé miệng, nhìn Borg giơ lên một cái vuốt rồng khác, vén sợi tóc dài rũ trên trán mình, dùng móng tay đụng vào một bên gò má của cậu.

Ryan không rõ vì sao lại đưa tay lên, sờ sờ ngón rồng thô ráp của Borg.

— Tinh linh này thật sự quá bé nhỏ, chính mình động móng vuốt một cái là có thể bóp nát.

Borg nghiêng đầu nhìn Ryan một lát, cuối cùng phì mũi, thả Ryan xuống trên đất.

Bây giờ muốn con mắt của Ryan, nhưng chỗ này của hắn cũng không có lộ chứa để bảo tồn. Nhóc con này có thể thuận lợi đi tới cấm địa của tinh linh tộc, có lẽ bởi vì là hoàng thất thuộc tinh linh tộc, mà chìa khoá mở cửa kết giới lại có liên quan đến dòng máu vương thất của tinh linh.

Nếu giết đứa nhóc này, những tên tinh linh có khuôn mặt như xác chết kia sẽ lại muốn giam giữ mình thêm mấy trăm năm.

Sau khi quyết định chủ ý, Borg đẩy Ryan ra xa một cái, nằm nhoài tại chỗ nhắm hai mắt.

Ryan vuốt mái tóc dài bị làm rối, do dự đi mấy bước về phía chỗ Borg.

Borg híp con mắt thành một cái khe, nghe răng gặm gừ tựa như uy hiếp Ryan.

Ryan cũng không sợ. Vừa nãy Borg không lập tức giết cậu, nguyên nhân có lẽ là do biết được chính mình là vương tộc, cho nên bây giờ càng không thể thương tổn đến cậu.

Ryan vòng tới trước đầu hắc long, thăm dò hỏi: "... Chào người?"

“...” Thần mẹ hấn chứ chào.

Tiểu quỷ này chắc không biết đến những tội ác chồng chất mà hấn gây ra với tinh linh tộc?

Borg không đáp lại Ryan, chỉ lẳng lặng nhìn cậu.

Tiểu quỷ này thật sự đẹp đẽ. Tuy nói dung mạo của tinh linh trong lục giới không có chủng tộc nào có thể so được, nhưng cũng không biết có phải bởi vì là vương tộc hay không, trên người thằng nhóc này nhiều hơn mấy phần khoan thai quý khí mà các tinh linh tộc bình dân khác không có. So với những tinh linh có khuôn mặt bị đông cứng như băng sương ngàn năm kia, gương mặt của nhóc con này quả thật sinh động hơn rất nhiều.

Ryan tự giới thiệu bản thân: “Ta tên là Ryan.”

“...” Hắc long không được tự nhiên phì mũi. Hấn không biết nên đáp lại như thế nào, dù sao hấn đã hơn trăm năm không giao tiếp cùng kẻ khác, mà ôn hoà nhã nhặn nói chuyện cùng tinh linh lại càng không biết là chuyện lâu đời đến cỡ nào.

Borg khó khăn hồi tưởng cách phát ra âm thanh, đáp lại tinh linh nhỏ tuổi: “Bor.. Borg.”

Trong không trung truyền đến giọng nói có chút kỳ dị của hắc long.

Ryan ngẩn người, một mặt cậu không ngờ được hắc long hung ác thật sự trả lời mình, mặt khác, cậu cũng không biết mình nên tiếp tục nói cái gì với Borg — Con dân tinh linh tộc từ trước đến giờ có việc thì bàn việc, trong từ điển của bọn họ không có từ ngữ vô nghĩa như “nói chuyện phiếm”.

Tinh linh vương tử nhỏ tuổi dùng hết sở học cả đời, cũng không biết sau đó phải tiếp tục đề tài như thế nào.

—— “Người là long tộc sao?” Đây không phải nói lời dư thừa à.

—— “Ta là tinh linh.” Cũng là nói lời vô dụng, chẳng khác gì nhau.

—— “Ta biết người là Borg, không chỉ có như vậy, ta còn biết người là tội phạm đã sát hại mấy trăm tinh linh vào nhiều năm trước, đây cũng chính là lý do mà người bị giam cầm ở nơi này.” Nếu như muốn tìm đề tài để kết thúc câu chuyện, nói như vậy là thích hợp nhất.

Trong lúc Ryan đang suy nghĩ miên man, giọng nói bất ổn của Borg lại vang lên: “Bên ngoài bây giờ, như thế nào?”

Đúng rồi, bên ngoài.

Đôi mắt của vương tử nhỏ tuổi lập tức sáng lên. Borg bị giam cầm ở đây, hoàn toàn tách biệt với thế gian mấy trăm năm. Mà chính mình ngoại trừ những từng trải cuộc sống đã có, trong đầu còn chứa một ngàn cuốn thông sử lục giới đã xem qua ở thư viện, chỉ cần Borg muốn nghe, Ryan thậm chí có thể nói ra tình nhân của mẹ chị gái phu nhân em trai long tộc vương là ai, nội tình phức tạp kia đủ để trả lời Borg liên tiếp một trăm câu.

“Người muốn nghe cái gì,” Ryan tự tin trả lời, “Ta sẽ nói cho người nghe toàn bộ.”

“Là ai, sau khi ta đến đây, đang tiếp quản kho báu của ta?”

“...” Cậu đây làm sao biết.

Ryan mở to hai mắt nhìn Borg nhìn một lúc, nhụt chí cúi thấp đầu.

Thôi xong, cuộc tán gẫu này cụt rồi.

“Lần sau,” Ryan nhỏ giọng nói, “Lần sau gặp mặt, ta nhất định sẽ nói cho người biết.”

“...” Borg không nói gì, đồng tử vàng rực nhìn Ryan chăm chú, tựa như phán đoán ý đồ của cậu. Không lâu sau, hấn xê dịch tầm mắt ra chỗ khác, nhẹ nhàng phì cái mũi.

Ryan từ từ đến gần Borg, do do dự dự đưa tay sờ mũi rồng. Ryan lần thứ nhất chạm vào sinh vật ngoài tộc nhân, vẩy rồng thô ráp ngăn chặn lòng bàn tay của Ryan, khiến cậu không khỏi cảm thấy có chút kỳ diệu.

Trên thực tế, trong ký ức của Ryan, số lần cậu chạm vào tộc nhân cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, dù sao tinh linh không hề thích và cũng không hề cần tiếp xúc thân thể, ngay cả cha mẹ của Ryan cũng không ngoại lệ.

Lúc Ryan đang rơi vào suy tư, cái mũi của Borg bị Ryan sờ có chút ngứa, hần hắt xì hơi một cái, Ryan bị dọa cả kinh ngồi sập xuống đất. Hơi thở của Borg hắt lên vàng cát, vùi lên hai chân của cậu.

Ryan sững sờ, lập tức vỗ vàng cát trên đùi, đứng dậy. Cậu nhìn Borg cười nói: “Lại một lần nữa nha?”

“...” Ấu trĩ.

Borg liếc mắt nhìn Ryan, một móng của hắn kéo Ryan lên, trong tiếng kinh hô của Ryan, hắn ném cậu lên không trung, rồi lại dùng móng vững vàng bắt được cậu. Ryan còn chưa ngồi vững trong lòng bàn tay của Borg, lại bị quăng lên cao.

Borg quăng lên quăng xuống Ryan mấy lần, sau đó nằm ngửa trên đất giờ cậu qua lại như giờ tạ.

“Chơi vui ——” Ryan ôm ngón rồng cười đến cong cong mặt mày.

Hắc long to lớn nghiêng mặt sang một bên, nặng nề thở dài. Nhưng mà động tác giờ Ryan bằng vuốt rồng của hắn không có ngừng lại, vẫn làm chiếc thuyền hải tặc trong tiếng cười của tinh linh vương tử.

—— Tinh linh bây giờ sao lại ấu trĩ như thế.

Giết người như ngoé hắc long mặt không thay đổi thâm nghị.

Tác giả có lời muốn nói:

—— Ngày hôm nay nhóc tinh linh có khóc không?

—— Suýt chút nữa bị dọa phát khóc đó.

3. Chương 3

Loáng một cái mấy ngày đã trôi qua. Trong quãng thời gian này, Ryan ở trong thư viện càng lâu hơn trước đây, thậm chí có lúc cậu không về tắm điện, trực tiếp chồng mấy cuốn sách gối dưới đầu, nằm trên bàn ngủ tạm một đêm.

Ngoại trừ thư tịch phụ thân quy định phải nghiên cứu, Ryan còn tranh thủ đọc rất nhiều dã sử. Không biết có phải nguyên nhân là do long tính vốn phóng túng hay không, mà dã sử của long tộc hầu như không có ngoại lệ đều là tin đồn về xx của những long tộc có tiếng tăm, ngay cả chuyện như hai cái âm hành của người yêu cũ anh trai vương hậu long tộc có độ kéo dài khác nhau cũng đều được ghi chép lại, đối với chủng tộc thanh tâm quả dục như tinh linh mà nói, đủ để khiến vương tử tinh linh nhỏ tuổi đỏ mặt tới tận mang tai.

Ở trong thư khố của vương tộc đến tận ngày thứ sáu, Ryan rốt cuộc tìm ra ghi chép liên quan đến kho báu của Borg.

“Em vợ của Kim long vương Borg,... Lục giới thông lịch năm 659 bị tinh linh tộc giam giữ trong thủy lao của vương tộc. Vương hậu long tộc đau lòng khôn xiết... Số lượng kho báu tư hữu rất lớn, một số thần tử của long tộc cho rằng có thể phân phối tài sản của tội thần, nhưng vương hậu giận dữ, bác bỏ kiến nghị, sau lần đó không có người nhắc lại chuyện di dời tài sản của Borg, kho báu vẫn còn nằm tại lãnh địa của Borg —— Tức trong biển Sisi phía đông long giới.”

Ryan đọc thâm đoạn chữ viết này hai lần, đột nhiên khép sách chạy ra khỏi thư khố. Tại cửa chính cung điện, cậu đụng phải phụ thân Ed. Ed liếc mắt nhìn Ryan một cái: “Không ra thể thống gì.”

“... Xin lỗi, phụ thân.” Ryan hơi cúi thấp đầu với phụ thân mình, vững bước đi ra khỏi tầm mắt của Ed, rồi lại bắt đầu chạy.

— Borg! Có thể đến gặp Borg! Có thể chơi tung hứng thật cao với Borg!

Ryan tung tăng nghĩ, không nhận được nhún nhảy tại chỗ mấy lần, sau đó lại tiếp tục chạy như bay về hướng thủy lao.

Ryan tới bên hồ nước phong ấn Borg, cậu không dừng bước, hít sâu một hơi rồi liền tăng tốc độ nhào về hướng hồ nước. Cậu bơi xuống đáy hồ, ẩn vào một cục đá dưới đáy.

Không thể đi xuyên qua.

Ryan nhú mào, cậu dùng lực ấn tảng đá kia — Nhưng vẫn không có động tĩnh.

Ryan có chút hoảng hốt. Cậu hơi di chuyển sang chỗ khác, ấn toàn bộ cục đá ở gần đó, thậm chí ngay cả cỏ nước xung quanh cũng bị kéo đứt làm hai, nhưng cậu vẫn không thể xuyên qua kết giới, tựa như đây thật sự chỉ là một hồ nước bình thường.

Dường khí không đủ, Ryan bắt đầu có chút khó chịu. Cậu bối loạn xạ quái thạch dưới đáy hồ ra, bùn cát xung quanh cũng đều bị cậu lật khuấy lên, nhiễu hoặc ánh mắt của Ryan.

Đã đến cực hạn. Nếu như không rời khỏi đáy hồ, cậu nhất định sẽ chết đuối.

Ryan càng lúc càng hoảng loạn, lúc này một ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu cậu như một tia sét, cậu đột nhiên nhớ đến lần trước lúc tới nơi này đã xông thẳng xuống đáy hồ, rồi mới xuyên qua kết giới đi tới bên dưới đáy.

Nếu như lần này cũng phải va đập giống như lần trước...

Ryan cắn răng, cậu hơi bơi vài bước về hướng mặt hồ, suy nghĩ một chút, kéo quần áo lên che đầy cái trán để giảm bớt lực va đập có thể xuất hiện, sau đó đột nhiên quay đầu đụng vào cục đá dưới hồ.

Ryan cũng không đi xuyên qua, cậu mạnh mẽ đập đầu trên tảng đá, sức lực to lớn khiến bùn cát tại khe hở của cục đá đều bị hất lên. Giữa một mảnh bụi đất mù mịt, Ryan sờ sờ trán mình, cậu liếc mắt nhìn một mảng máu lớn dính trên lòng bàn tay, kinh hãi mà sắc một ngụm nước.

Vương tử tinh linh quen sống trong nhung lụa chưa từng bị thương tích lớn như thế, cậu uất ức méo miệng, mạnh mẽ đập chân một cái muốn bơi trở lên. Nhưng Ryan vừa mới quay người lại, liền phát hiện chân mình bị trật.

“...” Ryan mở to hai mắt nhìn lên trên. Lúc mới nhảy vào cũng không cảm thấy gì, bây giờ càng nhìn càng thấy hồ nước này sâu không lường được, bản thân kéo thêm cái chân què làm thế nào cũng bơi lên không nổi.

Nếu như ngày hôm qua ở trong thư khố liếc mắt đọc thêm vài lần về phép thuật khống chế nước thì tốt rồi.

Phải chết ở chỗ này...?

Ryan tuyệt vọng ngồi xuống đáy hồ.

Thủy lao thật sự quá vắng vẻ, nếu ngày hôm nay cậu chết ở đây, sợ là hơn trăm năm sẽ không có ai phát hiện.

Có thể phụ vương cùng mẫu thân cậu sẽ lại muốn có một tiểu vương tử.

Có thể chờ em trai của cậu đọc được lịch sử liên quan đến ác long trong thủy lao, mà y cũng giống mình nắm giữ sự nhiệt tình khác hẳn với tộc nhân, như vậy y cũng sẽ lén lút dọc theo cây sinh mệnh tiến thẳng xuống dưới vào một buổi chiều nào đó, rồi phát hiện khoá cửa bị phá hỏng cùng xác chết táng dưới đáy hồ.

Nếu như quả thật có một ngày như thế, vương tộc sẽ vì cái chết của mình mà quy tội cho Borg bên dưới đáy hồ sao?

Ryan từ từ nằm xuống đáy, tùy ý để nước hồ rót vào trong xoang mũi cùng trong miệng của cậu.

Cậu cảm thấy lồng ngực mình bị nước hồ bốn phía tàn nhẫn đè ép, không khỏi khó chịu bám vào cục đá dưới đáy. Giữa lúc Ryan thấy bản thân sắp sửa ngênh đón tử vong, trước mắt đột nhiên loé lên bạch quang, rồi chợt té xuống.

Borg cau mày nhìn chằm chằm Ryan ngã xuống cách đó không xa, cánh tay đối phương run rẩy chống trên đất, ho như muốn ra cả phổi. Trông Ryan thật sự rất nhếch nhác, nếu không biết cậu là vương tử tinh linh, Borg suýt chút nữa cho rằng cậu bị người nào đó đuổi giết.

Borg suy nghĩ một chút, từ từ tựa mình ngồi xuống, hắc long to lớn liền hoá thành một thanh niên tóc đen cường tráng. Hắn cúi đầu nhìn y phục kiểu dáng mấy trăm năm trước trên người mình một cái, đi về phía Ryan.

Cả người Ryan bị bao phủ trong cái bóng rọi xuống đất của Borg. Cậu nhìn đôi con ngươi không bị che khuất bởi tóc rối trên trán Borg, không xác định hỏi: “Borg...?”

Borg ngồi xổm xuống, giơ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng Ryan, muốn thuận khí giúp đứa nhỏ bị kinh hách. Nhưng lực tay của hắn quá lớn, Ryan vốn hơi đỡ một chút, lại bị Borg đập đến ho liên tục.

Ryan từ từ hồi thần. Cậu giật giật mắt cá chân sưng đỏ, lại kéo ống quần bị cục đá câu rách, trông có chút mờ mịt.

Mãi đến tận khi men theo cảm giác đau đớn đè trên trán của mình, Ryan lúc này mới tỉnh táo lại từ trong tai hoạ ban nãy. Cậu nhìn về phía Borg, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình chằm chằm, xẹp miệng rồi khóc lên.

Borg: “...” Ca này phải làm sao.

Ryan càng khóc càng lớn tiếng —— Cậu lớn đến như vậy nhưng chưa từng phải chịu uỷ khuất như thế —— Vừa nãy lúc cậu cảm giác mình chắc chắn phải chết, ngay cả nét mặt của người em trai không tồn tại khi phát hiện ra xác chết của mình cậu cũng đã nghĩ tới.

Borg bị cậu làm cho đau đầu, hắn ngồi xuống đằng sau, bồng Ryan đặt trên đùi của mình, có chút thô bạo bóp miệng Ryan một cái. Thấy miệng bị bóp thành mỏ vịt, Ryan chậm rãi nhỏ tiếng, Borg liền kéo cái tay đang đè trên trán của Ryan xuống, liếc mắt nhìn vết thương của cậu. Phát hiện Ryan cũng không bị thương quá nặng, Borg liền dùng ống tay áo xoa xoa vết thương kia. Vừa mới lau mấy lần, Ryan lại thút tha thút thít khóc lên, Borg mới nhận ra dùng quần áo sát vết thương đối với da dẻ non mềm của tinh linh mà nói quả thật là quá mức thô bạo.

Tinh linh đúng là rắc rối.

Borg chặc một tiếng, vuốt tóc trên trán của Ryan lên, cúi đầu hôn vết thương của cậu một cái.

Ryan sững sờ, tiếng khóc ngay lập tức ngừng lại.

Borg rốt cuộc tìm ra phương pháp để lỗ tai mình được yên tĩnh. Hắn kéo Ryan vào trong lồng ngực của mình, nghiêm túc dùng môi lưỡi động viên tinh linh nhỏ tuổi đang uỷ uỷ khuất khuất, giống như như động vật liếm láp lông cho nhau. Ryan dần dần bình tĩnh lại, không để ý tới việc suy nghĩ cách thức an ủi mới mẻ như vậy, chỉ sợ hãi không thôi nhớ lại chuyện vừa nãy.

“Ta vừa nãy, suýt chút nữa phải chết.” Ryan cúi đầu nói.

Borg không biết phản ứng ra sao, hắn nhìn thấy nước mắt Ryan lại sắp rơi xuống, ấn sau gáy cậu kéo cậu lại gần, lại hôn một cái trên trán cậu.

Ryan cúi đầu nhìn cánh tay Ryan khoát lên bên hông của mình. Không biết có phải do rất lâu không biến thành hình người hay không, trên da Borg vẫn còn lưu lại vảy rồng. Ryan ôm cánh tay của Borg, nhẹ nhàng bám vào vảy rồng màu đen xám kia, đột nhiên trong đầu cậu nổi lên ghi chép liên quan đến kho báu của Borg mà cậu đã nhìn thấy trong dã sử.

“Em vợ của Kim long vương Borg, ... Kho báu vẫn còn nằm tại lãnh địa của Borg —— Tức trong biển Sisi phía đông long giới.”

Borg: “... Hử?”

Ryan ngược mắt nhìn Borg, đôi mắt của cậu vẫn cứ đỏ ngầu, không giống như tinh linh, trái lại giống như một con thỏ: “Ta nói là, kho báu của người vẫn còn tại lãnh địa của người.”

“Ồ.” Borg khó tin nói, “Người tới đây, chỉ là để nói cho ta biết chuyện này?”

“Không phải.” Trong âm thanh phát ra của Ryan còn mang theo giọng mũi nùng đậm, cậu nhìn tinh hà xán lạn chứa đựng trong đáy mắt của Borg, “Ta đến đây chỉ là vì muốn gặp người.”

Tác giả có lời muốn nói:

—— Ngày hôm nay nhóc tinh linh khóc chưa?

—— Khóc rồi!

4. Chương 4

Sau khi đụng trán mới có thể tiến vào cấm địa thủy lao, đây cũng không phải là ngẫu nhiên.

Ryan cẩn thận so sánh chỗ giống và khác của hai lần tiến vào thủy lao, cậu phát hiện để phát động kết giới, ngoại trừ thần chú đi xuyên qua kết giới, quan trọng hơn hết chính là dòng máu vương thất tinh linh.

Trước lần đầu tiên tiến vào thủy lao không lâu, trong quá trình luyện tập ma pháp hệ hỏa Ryan đã làm bỏng tay mình, bởi vì không nghiêm trọng lắm, cho nên bị chảy máu Ryan cũng không bằng bó, nghĩ đến nguyên nhân chính là vậy nên ngày đó cậu mới có thể thuận lợi xuyên qua kết giới.

Mà lần thứ hai lúc tiến vào thủy lao, Ryan bởi vì sợ nên đã dùng quần áo che đậy cái trán để đụng vào kết giới, tuy rằng chính mình đụng đến vỡ đầu chảy máu, nhưng huyết dịch không trực tiếp tiếp xúc với kết giới, dẫn đến chính mình trì trệ rất lâu dưới đáy hồ. Thời điểm sắp tử vong, cậu dùng bàn tay dính máu mình bám vào cục đá ở đáy hồ, hơn nữa trước đó bản thân còn đọc thầm phép thuật phá vỡ kết giới, khi ấy Ryan mới có thể thông qua.

Tìm ra mấu chốt của vấn đề, Ryan tự do ra vào cấm địa, cậu hầu như coi thủy lao là tấm điện của mình. Mỗi ngày đọc xong sách ở thư khố liền chạy đến rễ cây sinh mệnh, bơi xuống đáy hồ, dùng dao nhỏ mang theo bên người của một đường nơi cổ tay, sau đó nhắm mắt lại chạm vào phía trước, ngay lập tức ngã vào trong vàng cát mềm mại.

Thời gian lâu dài, trên cánh tay Ryan không khỏi đầy là vết cắt chưa kịp khép lại, vết thương dữ tợn ngoằn ngoèo bám vào trên làn da nhẵn nhụi như mỡ dê, nhìn qua thật sự giật mình.

Borg có tố chất thân thể vô cùng cường hãn của long tộc, hẳn nguyên bản cho rằng trên người nam nhân mang theo một chút thương tích là chuyện không có gì to tát, thể nhưng cơ thể của tinh linh vốn không cường tráng bằng long tộc, hơn nữa Ryan còn nhỏ tuổi, thân thể so với tinh linh thành niên thì càng thêm mảnh khảnh, hơi mất chút máu là sắc mặt liền trắng xám như một tờ giấy, cho dù là người qua loa như Borg cũng có chút nhìn không nổi.

Hôm nay, Ryan mang đến mấy tập sách ma pháp mà bản thân đang nghiên cứu gần đây, xem đáng vẽ là muốn ở lại chỗ này. Cậu rút xuống từ trên trời như thường lệ, chuẩn xác nhào vào trên người Borg: “Borg ——!”

Borg: “...” Nhóc không chê vấy rồng cộm chính mình sao?

Ryan rất vui vẻ vênh khoé miệng, dùng phép thuật điều khiển vàng cát xung quanh Borg, ngưng kết thành một giá sách nhỏ nhỏ, cậu mang mấy cuốn sách ra khỏi túi không thấm nước đặt lên giá. Ryan một bên bận rộn, một bên tán gẫu câu được câu không cùng Borg.

“Phụ thân cảm thấy trong cung điện không cần quá nhiều người hầu, nên ông ấy đã giảm bớt số lượng tôi tớ rồi, bây giờ liên tiếp mấy ngày ta đều không thấy được một người, trong cung điện giống như một phần vậy ấy.”

“...”

“Kỳ thực dù có thêm người hầu cũng không khác gì nhau, nhiều hơn một người, tất cả cũng chẳng nói chuyện với nhau.” Ryan nói, “Ngay cả cười một cái đều rất hiếm thấy.”

“Tinh linh đều là đáng vẻ như vậy.” Borg nói.

Ryan học giọng điệu nói chuyện của hắn, ra vẻ từng trải nói: “Đúng đấy, tinh linh đều là đáng vẻ này.” Cậu ngược mắt nhìn Borg và mỉm cười, “Vẫn là người tốt nhất.”

“...” Borg quay đầu qua một bên phì mũi.

Ryan sắp xếp đồ vật của cậu xong, cầm một cuốn sách trở lại bên cạnh Borg. Cậu ngồi xuống gần đầu của Borg, dựa vào người hắn bắt đầu đọc sách.

So với tính cách lãnh đạm của tinh linh tộc, Ryan thực sự quá sôi nổi. Borg luôn cảm thấy Ryan hoàn toàn không thích hợp với tinh linh tộc —— Có lẽ đây cũng là nguyên nhân Ryan thường xuyên thích chạy đến chỗ của hắn.

Thế nhưng Ryan vẫn có những chỗ giống tinh linh —— Lúc cậu chuyên tâm đọc sách quá mức trầm tĩnh, tựa như bầu không khí đều ngưng đọng xung quanh người cậu.

Borg lặng lẽ nhìn cậu một lúc, chậm rãi nói: “Sau này người nên ít đến chỗ của ta.”

Ryan đang ngưng thần điều khiển vàng cát để luyện tập ma pháp hệ thổ. Nghe được Borg nói vậy, Ryan không khỏi sửng sốt, vàng cát lơ lửng trong không trung rớt xuống đất trong nháy mắt.

Đôi mắt đẹp dễ của Ryan hơi tròn to, có chút mờ mịt nhìn Borg. Cậu mở miệng hỏi: “Cái gì...?”

“Ta nói,” Borg kiên trì nói, “Sau này người nên ít đến chỗ của ta. Bởi vì ——”

Lời nói của hắc long chợt im bặt đi trong dòng nước mắt chảy ra khỏi vành mắt của Ryan.

“Người ——” Borg hơi hoảng hốt. Lúc hắc long tựa mình ngồi dậy đã biến thành hình người, hắn cau mày luống cuống tay chân dùng ống tay áo lau mặt cho Ryan, mới vừa lau hai lần hắn lại đổi thành dùng tay —— Borg không quên chuyện chính mình đã khiến Ryan phát khóc vì lau mặt lúc cậu bị thương.

“Khóc cái gì?”

“Xin lỗi.” Ryan nghẹn ngào tránh né bàn tay của Borg, “Ta không phải cố ý đến quấy rầy người.” Ryan cảm thấy có chút xấu hổ, “Ta cho rằng... Ta cho rằng người cũng rất ——”

Borg sửng sốt.

Cho dù Ryan còn chưa nói hết, thế nhưng Borg vẫn hiểu rõ ý của cậu —— Ryan muốn nói sở dĩ cậu luôn đến thuỷ lao, là vì cậu cho rằng hắn cũng rất cô đơn.

—— “Cũng”.

Borg nhìn Ryan đang nghẹn ngào, suy nghĩ một chút, duỗi tay ra muốn kéo Ryan đến bên cạnh mình.

Ryan luôn dính chiêu này nhất, chỉ cần ôm cậu một cái, tâm tình của Ryan sẽ trở nên vui vẻ bằng tốc độ mà mắt thường có thể thấy được —— Thế nhưng hiện tại Ryan chỉ cứng người, cũng không muốn đứng bên cạnh Borg.

Borg híp mắt. Trên tay hắn hơi dùng sức, Ryan gầy yếu liền không thể không ngã ngổ trong lòng ngực của Borg.

Borg kéo ống tay áo của Ryan, lộ ra đầy vết thương doạ người trên cánh tay cậu: “Người nhìn xem, tay của người.”

“Ta không quan tâm đâu.” Ryan nhỏ giọng nói.

“...” Borg nhíu mày. Hắn cảm giác mình và Ryan nói chuyện không thông với nhau. Hắn mở miệng, cuối cùng vẫn không biết nói cái gì, ngược lại có chút tức giận mà cúi đầu nặng nề cắn một cái trên chiếc cổ thon dài của Ryan, “Sẽ chết.”

Không biết là do bị cắn đau, hay bởi vì Borg đuổi cậu, nước mắt Ryan lại rơi xuống.

“Thu hồi nước mắt đi, không phải đuổi người đi ngay lập tức.” Borg nói, “Dù gì người cũng là thái tử tinh linh, người vẫn luôn khóc sụt sùi như vậy trước mặt Ed?”

“Chỉ, chỉ có người...”

“... Ta cũng không muốn có vinh dự đặc biệt như vậy.” Borg dần dần nói, nhưng bàn tay hắn vẫn vỗ nhẹ từng chút trên lưng Ryan.

Đợi đến khi cảm xúc của Ryan từ từ ổn định lại, Borg mới nói tiếp: “Ryan, không có thái tử nào sẽ làm cánh tay của mình thành cái dạng này.” Hắn nhìn thấy Ryan xao động hít một hơi muốn mở miệng, liền lập tức trầm giọng cắt ngang kháng nghị còn chưa nói ra khỏi miệng của cậu: “Người còn muốn nói lý lẽ.”

Ryan chậm rãi cúi đầu, ngón tay nhẹ nhàng gảy sọc trên cánh tay. Một lát sau, Ryan nhỏ giọng hỏi: “Chỉ là bởi vì nguyên nhân này sao?”

“Hử?”

“Không phải bởi vì chê ta phiền nên mới muốn đuổi ta đi chứ?” Ryan ngẩng đầu lên nhìn Borg, cậu vừa mới khóc nên viền mắt vẫn còn hồng hồng.

Borg nhìn đôi mắt kia, theo bản năng trả lời: “Không phải.” Vừa dứt lời, hắn lại cảm thấy có chút ngại ngùng, liền dời ánh mắt sang chỗ khác.

“Ta biết rồi.” Ryan bốc một nắm vàng cát từ trên đất, “Làm giúp ta một cái bình nhỏ đi.”

“Tự mình làm.” Borg không muốn quản Ryan, “Ban này không phải vừa làm một cái giá sách sao?”

“Không giống nhau, giá sách kia là chất lên như chất hạt cát, mật độ không đủ lớn.”

“Ồ.” Borg tiếp nhận vàng cát Ryan đưa cho hắn rồi nắm chặt bàn tay lại, lúc mở tay ra vàng cát đã ngưng kết. Borg tựa như nắm bùn nặn ra một chiếc bình nhỏ có vẻ ngoài không thể nói là đẹp đẽ, tiếp theo lại lấy một nhúm vàng cát ấn một cái trên miệng bình, vàng cát liền ngưng tụ thành nắp bình.

Borg đưa chiếc bình cho Ryan: “Người muốn đựng cái gì? Chỗ này của ta cũng không có gì có thể cho người mang về làm đặc sản...”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Ryan rút con dao ra, dùng sức cứa một vết trên cổ tay của mình, dùng chiếc bình kia hứng máu.

“Người ——” Lòng mày của Borg lập tức nhíu lên.

“Ta?” Ryan đã hứng đầy bình, cậu dán cái nắp vào miệng bình từ từ xoay xoay, tìm kiếm vị trí có thể làm cho cái nắp hoàn mỹ kết nối với miệng bình, không hề quan tâm cổ tay của bản thân còn đang chảy máu tí tách.

Borg nắm một chút vàng cát bao quanh cổ tay của Ryan, lúc hắn buông tay ra, vàng cát đã ngưng tụ thành một dải băng mềm mại, quấn lấy vết thương của cậu.

Ryan khó mà tin nổi giờ cổ tay lên nhìn một chút: “Thật lợi hại.”

“Thuật ngữ kim của long tộc là mạnh nhất trong lục giới.” Borg dừng một chút, lạnh lùng nói, “Người rốt cuộc bị cái gì, chán ghét vết thương trên người mình chưa đủ nhiều?”

“Sau này đi vào chỉ cần trực tiếp lấy máu trong bình là được rồi.” Ryan nói, “Không cần lại cắt trên người.”

“Người ——” Borg giận dữ, “Dù không cắt thì thế nào, còn không phải chảy máu nhiều như thế?”

“Đó cũng là chuyện bất đắc dĩ.” Ryan coi như là chuyện đương nhiên nói, “Không thôi ta làm sao tới gặp người được?”

Vì lẽ đó mới bảo người đừng đến!

Hắc long trừng mắt nhìn tinh linh nhỏ tuổi một lúc, trầm mặc cúi đầu ẩn ẩn mi tâm.

Hắn lại ngược lên, phát hiện Ryan đang lo sợ bất an nhìn mình, sợ mình lại tìm một lý do gì đó đuổi cậu đi. Lòng mày nhúu chặt của Borg không khỏi hơi giãn ra, hắn ôm eo Ryan để cậu gần kề chính mình, sờ cổ tay của Ryan hỏi: “Còn đau không?”

Ryan đành hoảng gật đầu: “Đau.” Cậu ngẩng đầu nhìn vào mắt của Borg chăm chú: “Người an ủi ta một chút đi.”

Borg chặc một tiếng. Hắn cúi đầu, hôn lên mặt mũi và cái trán của Ryan. Môi hắn vừa rời khỏi làn da của cậu, dư quang liếc đến cổ tay thấm máu. Hắn suy nghĩ một chút, môi lướt qua mí mắt cùng chóp mũi, cuối cùng rơi trên đôi môi mềm mại của Ryan.

Ryan hơi mở to mắt: “Borg...?”

Borg niết cằm của Ryan: “Mở miệng ra.”

Ryan nghe lời hé miệng. Borg không chút khách khí đem đầu lưỡi tiến vào, giống như muốn đem toàn bộ cơ thể trăm năm qua không ai xoa dịu tìm lại trên người của Ryan, hắn hung ác hôn môi cậu. Tựa lưỡi thô ráp dùng sức liếm láp khoang miệng, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, mạnh mẽ đảo qua cuống lưỡi của Ryan. Kích thích mãnh liệt đột nhiên xuất hiện khiến Ryan khản trương không dứt, cậu bám chặt vào vai Borg, đầu óc hỗn loạn cảm thụ lấy khoái cảm xa lạ phun trào khắp người từ những nơi môi lưỡi tiếp xúc nhau.

— Quá mềm. Nhóc con này, dù là thân thể hay là đầu lưỡi, đều thật mềm.

Hôn xong, Ryan hai mắt mê ly nhìn Borg. Mãi đến khi hai mắt cậu tập trung, thấy rõ vết nước mình lưu lại trên môi Borg, lúc này cậu mới muộn màng đỏ mặt lên, vùi mặt bất động trong ngực Borg.

Borg vuốt mái tóc dài của Ryan: “Thoải mái sao?”

“... Ừm.” Ryan ngẩng đầu lên, mở miệng, lại ôm thật chặt lấy Borg.

“Hả?”

“Ta muốn hỏi ——” Ryan căng thẳng lại chờ mong mà khẽ ngược mặt lên, “Có thể, hôn lại một lần được không?”

“...” Hắc long không nói gì nhìn tinh linh trong lồng ngực.

Thời điểm dán sát vào môi Ryan lần thứ hai, Borg cảm thấy có một số việc đang phát sinh biến hoá không thể nghịch chuyển.

Tính cách của Ryan thật sự quá khác lạ so với các tinh linh khác, điều này có lẽ đã chú định từ lâu rằng cuộc đời của cậu sẽ không đúng quy củ giống những tinh linh bình thường. Thế nhưng bây giờ, người khiến cuộc đời Ryan chệch ra khỏi quỹ đạo nguyên bản, đúng là mình.

Lúc Borg thất thần, Ryan phát ra một tiếng rên nhẹ kháng nghị như thú non do bị răng nanh của hắn vô tình cắn phải đầu lưỡi. Borg lập tức hồi thần, hắn vồ về liếm láp đầu lưỡi của Ryan, giữ chặt sau gáy cậu, khiến nụ hôn này thêm sâu.

— Mặc kệ vậy.

Tác giả có lời muốn nói:

— Ngày hôm nay Ryan khóc rồi hả!

— Khóc rồi! Nhưng mà có người dỗ cậu ấy nha!

5. Chương 5

Thoảng một cái đã mấy tháng trôi qua, Borg dần dần quen có Ryan luôn luôn lẩn lút bên cạnh mình.

Tuy rằng Ryan thỉnh thoảng sẽ rất ồn ào, thể nhưng chung quy vẫn tốt hơn chỉ có một mình dưới đáy hồ. Borg đã trên trăm năm mù mịt không thấy ánh sáng mặt trời, hẳn cũng không biết ngày tháng thay đổi, cho nên có lúc hẳn sẽ rơi vào giấc ngủ liên tiếp mấy ngày liền, nếu không phải Ryan đột nhiên xông đến, trò chuyện cùng hẳn, có lẽ Borg sẽ phải đánh mất năng lực ngôn ngữ.

Mà đối với Ryan, vị thái tử hoàn toàn không hoà hợp với tộc dân tinh linh lạnh lùng này, Borg là người duy nhất có thể giao lưu cùng cậu. Chỉ có đi tới thủy lao, cậu mới không trở nên cô độc hơn trong cung điện của vương tộc tinh linh tựa như phần mộ kia.

Mọi người đều biết, trong lục giới không ai có thể so được với năng lực điều khiển hai nguyên tố hệ kim và hỏa của long tộc. Sau khi biết rõ điểm này, Ryan cũng chỉ học tập hai loại phép thuật nguyên tố trong thủy lao. Vừa có Borg chỉ bảo, cậu có thể làm ít mà đạt hiệu quả nhiều, thêm nữa nếu như Borg lại đuổi cậu đi, cậu mới có lý do chính đáng để cho mình ở lại.

Ryan trời sinh thông tuệ, mà Borg cũng là một vị long tộc có trình độ phép thuật cực cao. Dưới sự giáo dục của Borg, năng lực ngự kim cùng ngự hỏa của Ryan tăng nhanh như gió, sử dụng việc luyện tập hai loại phép thuật này ứng dụng đến những phương diện học tập khác, lại khiến tố chất toàn thể của Ryan tăng lên rõ rệt.

Trên tâm trí không nói, chỉ từ năng lực mà nhìn, so với trước đây Ryan càng thêm nhanh chóng tiếp cận danh hiệu “vị vua ưu tú nhất trong lịch sử của tinh linh tộc”.

Ryan cũng không ý thức được sự thay đổi của bản thân, nhưng phụ thân Ed thường xuyên đến kiểm tra việc học tập của cậu lại phát hiện ra điểm này.

“Ma pháp hệ kim của ngươi tiến bộ rất nhiều.” Ed nói.

“Cảm ơn phụ thân.” Rất ít khi được Ed biểu dương, Ryan không khỏi cong ánh mắt. Cậu chú ý tới nét mặt càng thêm lạnh lùng của Ed, vội vàng tháo xuống khoé miệng đang giương lên, cũng giả vờ làm ra biểu tình hồ hững.

“Thể nhưng, sách ma pháp mà ngươi có thể tiếp xúc được trong thư khố không đủ để pháp thuật của ngươi đạt đến trình độ này. Đặc biệt là ma pháp hệ hỏa.” Ed nhìn chằm chằm vào hai mắt Ryan, “Là nhận được sự chỉ bảo của ai sao?”

Ryan giật mình, theo bản năng căng cứng nét mặt thờ ơ: “Không có, thưa phụ thân.”

“Ta cần phải nói với ngươi, cơ sở ma pháp cần chính ngươi lĩnh ngộ.”

—— Nhưng đây đã không còn là phạm vi của cơ sở ma pháp.

“Vâng, thưa phụ thân.” Ryan hơi cúi đầu, dáng vẻ một mực cung kính.

“Nhất định phải hoàn thành việc học theo yêu cầu của ta, môn học khác cũng phải như vậy.” Ed nói, “Đây là cách thức giáo dục tốt nhất dành cho các đời thái tử sở hữu tố chất đế vương.”

“Đã rõ, phụ thân.”

“Cứ như vậy đi, ta đi đây.” Ed nói rồi đứng dậy.

“Phụ... Phụ thân!” Ryan cũng vội vàng đứng lên, “Sắp đến lúc dùng bữa, liệu người có thể lưu lại... Cùng nhau dùng cơm.”

“Ngươi có chuyện gì muốn nói với ta?”

“Không có, nhưng mà ——”

“Không cần.” Ed nói rồi đi thẳng ra khỏi tấm điện của Ryan.

Ed không có nói ra lý do cự tuyệt. Nói cách khác, ông từ chối Ryan, chỉ đơn giản là vì không muốn cùng Ryan dùng bữa mà thôi.

Kỳ thực đây là thái độ bình thường của tinh linh tộc. Khi không có chuyện gì quan trọng cần phải đàm luận trên bàn ăn, đưa ra lời mời cùng dùng bữa như Ryan mới có vẻ hoàn toàn không thích hợp với bầu không khí của tinh linh tộc.

Ed đi rồi, trong tấm điện to lớn chỉ còn một mình Ryan. Cậu ngồi bên cạnh bàn tròn giữa tấm điện, cúi đầu lẳng lặng gảy ngón tay của chính mình. Một lát sau, cậu bỗng đứng đứng lên như không chịu được sự tĩnh mịch như thế này, bỏ bình nhỏ Borg làm cho cậu vào trong túi rồi đi ra ngoài.

Lúc Ryan đi ngang qua cung điện, dọc đường tình cờ gặp phải mấy vị tinh linh, bọn họ cũng không chào hỏi với Ryan, thậm chí cũng không có bất kỳ tiếp xúc bằng mắt nào với cậu. Trên mặt bọn họ phủ đầy lạnh lẽo, hai mắt nhìn thẳng về phía trước, bước đi lễ độ thoáng qua Ryan. Năng trua sáng rõ chiếu vào trên người, khiến cho mỗi vị tinh linh trông thoáng qua tựa như thần tiên.

Ryan bước nhanh băng qua chủ điện, đi qua hành lang, dọc theo cầu thang xoay quanh cây sinh mệnh mà đi xuống dưới. Hôm nay trời nắng rất đẹp, thế nhưng Ryan một lòng chỉ muốn đi tới đáy hồ, nơi ánh sáng kia không thể đến được.

Borg cảm thấy hôm nay Ryan có chút kỳ quái, dù cậu cũng không có hành động gì khác thường, nhưng xem ra lại giống với tinh linh bình thường — Đây chính là vấn đề lớn nhất, Ryan không thể nào cũng giống như các tinh linh khác.

“Tại sao người phải nghiêm mặt?” Borg vẩy đuôi.

Dứt lời, Borg cảm thấy nét mặt của Ryan xảy ra một loại biến hoá rõ ràng nào đó. Tuy vẫn là biểu tình không có gì, thế nhưng cơ mặt căng cứng quá chặt cuối cùng cũng thả lỏng.

“Người nhìn xem, người cũng chịu không được.” Ryan nhỏ giọng nói.

“Ta cũng không phải chịu không được — Tinh linh không phải đều là như vậy sao?” Borg nghiêng đầu về phía Ryan, “Thế nhưng người làm ra vẻ mặt như vậy liền rất kỳ quái.”

“Vậy à?” Ryan rũ mi mắt.

Một sự yên lặng ngắn ngủi.

“Borg.” Ryan nói, “Người đã biết cách rời khỏi thủy lao, tại sao còn muốn ở lại nơi đây?”

“Tinh linh đã nhốt ta nhiều năm như vậy, có thể không lâu nữa việc cầm tù này liền kết thúc. Nếu như lúc này bỏ đi, có thể sẽ lại gây nên chiến tranh giữa long tộc cùng tinh linh, như vậy ta cũng không có cách nào đặt chân vào long tộc.” Borg nhìn Ryan đang cúi đầu dăm chiêu, “Người không sợ sao?”

“Ta?” Ryan ngẩng đầu lên.

“Nếu như ta trốn ngục, tất nhiên là dùng máu của người. Người phải làm sao giải thích với vương tộc?”

“Nếu như người trốn ngục...” Ryan lẩm bẩm nói, “Nếu như người trốn ngục, ta phải làm sao đây?”

“...” Hắc long sừng sờ.

“Không thể dẫn ta đi sao?” Đáy mắt Ryan chứa đựng cầu xin cùng khát vọng ước ướn, “Bỏ ta một mình ở nơi này, ta sẽ sống không nổi.”

“Người đang nói bậy cái gì, người làm sao có thể sống không nổi.” Borg dùng móng cào trên vàng cát, “Người sẽ trở thành tinh linh vương, thống trị tinh linh tộc đến trăm năm. Mãi đến khi người có người nối dõi, người sẽ bồi dưỡng hắn thành một vị vua tinh linh ưu tú giống như người, người là tinh linh tộc vĩ đại nhất —” Borg còn chưa nói hết lời, Ryan liền đột nhiên đưa hai tay ra, chặn lại mõm rồng của Borg.

“Câm miệng.” Thân thể Ryan không cách nào kiềm chế mà run run. Lông mày của cậu mạnh mẽ nhíu lại, khuôn mặt xinh đẹp dữ tợn nhàn thành một cục.

Ryan luôn ngoan ngoãn nghe lời, Borg không nghĩ tới Ryan sẽ nói chuyện một cách hung dữ như vậy với mình. Hắn mở miệng muốn nói, nhưng Ryan đã trực tiếp nhấn miệng Borg xuống bãi vàng cát, dặng chân ngồi trên miệng hắn: “Người muốn ta ở trong phần mộ này mấy trăm năm?” Cậu kề sát vào con mắt của Borg, “Dựa vào cái gì?”

Borg trầm mặc nhìn Ryan.

Nước mắt của Ryan đã đảo quanh trong hốc mắt, lông mi ngoan cười giữ lấy những hạt lệ, trước sau không để nó rơi xuống.

Borg không nói gì thêm. Trong con ngươi híp lại của hắn chứa đầy thương cảm.

Borg cảm thấy Ryan biết mình muốn nói cái gì. Borg nghĩ Ryan cũng rõ ràng cậu thật sự không cần hỏi ra câu “Dựa vào cái gì”.

Ryan sở dĩ ở đây gào la với Borg, chỉ đơn giản là đang phát tiết bất mãn của chính mình mà thôi. Chờ đến khi Ryan được như nguyện, được Borg dùng phương thức an ủi cậu thích nhất mỗi khi hắn bị cậu làm ồn không được yên tĩnh, Ryan lại có thể trở về trong cái ôm của Borg, lại có thể yên lặng ở trong “phần mộ” kia một lúc —— Cho đến khi bị phụ thân cùng tộc nhân lạnh lùng kích thích, lại một lần nữa khóc sụt mướt chạy xuống đây.

Nếu như Borg đi rồi, còn ai có thể nói chuyện cùng mình đây.

Sau đó lúc cảm thấy cô quạnh, cũng chỉ có thể nằm trên vàng cát mênh mông vô bờ mà hồi tưởng ôm ấp cùng hôn môi của Borg sao.

Ryan cúi đầu thật thấp, cắn môi không nói một lời.

Borg không biết Ryan lại đang khó chịu cái gì, hắn nhìn chằm chằm Ryan một lúc, không nhận được nói: “Người ngày hôm nay, không có khóc.”

Thật thần kỳ, nước mắt lăn nhiều vòng như vậy vẫn không rơi xuống.

“Phụ thân nói.” Ryan muốn khóc nhưng không khóc nên nắc cụt, “Thân là đế vương, phải thực hiện tốt, hức, biểu hiện của một người cai trị.”

“...” Mắt đỏ đến mức sắp như con thỏ, còn biểu hiện cai trị cái gì. Ed phỏng chừng cũng sẽ bị nhóc làm tức chết đi.

Borg tựa như rất bất đắc dĩ nhún vai xuống. Hắn đưa vuốt rồng nhẹ nhàng vỗ trên gáy của Ryan: “Người không khóc, ta làm sao an ủi người được?”

Borg vừa mới vỗ hai lần, Ryan liền đột nhiên duỗi tay ra, cầm thật chặt lấy móng Borg như người chết đuối nắm lấy nhánh cỏ cứu mạng: “Không an ủi cũng không sao.”

“...” Borg há miệng.

“Chỉ cần lúc người rời đi,” Ryan ngẩng đôi mắt đỏ bừng nhìn Borg, “Mang theo ta.”

“...”

“Borg?”

Borg trầm mặc nhìn Ryan.

Hắn không biết làm sao để trả lời cậu. Bởi vì Ryan cũng rõ ràng nguyện vọng của cậu vốn chỉ là một lời nói suông —— Trong đôi mắt nhìn hắn của cậu hiển nhiên không hề có một tia mong đợi.

Vuốt rồng của Borg nắm chặt lấy bàn tay run rẩy của Ryan, hắn kéo cậu lại gần mình, lúc Ryan rút xuống hắn đã biến thành hình người, vững vàng khảm Ryan trong ngực mình.

Thời điểm thân thể mềm mại của Ryan thân thiết dựa vào hắn, Borg mơ hồ nghe thấy âm thanh của cái gì đó chui lên từ dưới đáy lòng của bản thân.

Là cái gì đây?

Tác giả có lời muốn nói:

Thụy: Phỏng vấn một chút nào, Ryan ngày hôm nay cậu có khóc không?

Ryan: Không có! Hức!

Thụy: Điều khóc đến nấc cục mà vẫn nói là không khóc à

~Borg: Nước mắt chưa rơi xuống vẫn tính là không có khóc, cô có ý kiến?

Thụy: ... Tui không dám nha, hức.

6. Chương 6

Quá trình trưởng thành của tinh linh không giống với những chủng tộc khác, tuổi thơ, thiếu niên, cùng thành niên của bọn họ có ranh giới hết sức rõ ràng. Quá trình chuyển biến từ giai đoạn sinh trưởng trước qua giai đoạn sinh trưởng sau được tinh linh gọi là “Thời kỳ sinh trưởng”.

Ngoại hình của tinh linh trong cuộc đời ba giai đoạn sẽ không xảy ra biến hoá, hình thái của bọn họ chỉ phát sinh đột biến ở thời kỳ sinh trưởng, đặc thù rõ ràng nhất chính là chiều cao tăng lên rất nhiều, về ngoài càng thêm mỹ lệ, và tổ chất thân thể mạnh mẽ hơn giai đoạn trước.

Thời kỳ sinh trưởng qua đi, tinh linh càng thêm hoàn mỹ so với trước đây, nhưng trái lại, chịu đựng thời kỳ sinh trưởng là một chuyện vô cùng thống khổ. Những chủng tộc khác từ tuổi thơ đến thành niên cần trải qua quá trình sinh trưởng chậm chậm từ mười năm thậm chí đến cả trăm năm, nhưng quá trình từ nhỏ đến lớn mạnh của tinh linh tộc lại bị nén trong mười ngày ngắn ngủi, các biến hoá không thể nhận ra trong quá trình sinh trưởng của những chủng tộc khác lại bị khuếch đại trăm ngàn lần đối với tinh linh.

Vào thời kỳ sinh trưởng, thân thể tinh linh xảy ra biến hoá từ trong ra ngoài: Đầu tiên tất cả xương cốt cùng nội tạng trong người tăng lên dữ dội, sau đó các cơ bị tách khỏi xương trong giai đoạn sinh trưởng trước đó bắt đầu tái sinh, cuối cùng da để nứt toác cùng máu thịt mới được sinh ra, thời kỳ sinh trưởng kết thúc.

Trong quá trình này, tinh linh phải chịu đựng thống khổ khó có thể tưởng tượng được. Trong vòng mười mấy ngày ngắn ngủi, có người chết vì đau đớn, có người tử vong vì cốt nhục sai vị trí, cũng có người tự sát bởi vì thân thể bị biến dạng hoặc huỷ dung sau khi kết thúc thời kỳ sinh trưởng. Thời kỳ sinh trưởng cũng vì vậy mà trở thành nguyên nhân cho tỉ lệ tử vong cao của tinh linh tộc trong lục giới.

Như phần lớn người trong lục giới, Borg biết tinh linh có thời kỳ sinh trưởng, hẳn chỉ rõ ngoại hình của tinh linh sẽ phát sinh biến hoá rất lớn sau thời kỳ sinh trưởng, nhưng cũng không rõ về những thống khổ mà tinh linh phải chịu đựng trong lúc đó. Ngay cả khi Ryan nói với hắn mình sắp trải qua thời kì sinh trưởng từ ấu thơ đến thiếu niên, Borg chỉ cảm thấy Ryan bất quá là về nhà ru rú trong phòng mười mấy ngày mà thôi, cũng không hề để ý.

Mấy ngày này, Borg nằm nhào trên vàng cát ngủ thật lâu như trước đây. Không có Ryan mỗi ngày đến làm phiền hắn, Borg chỉ ngủ rồi tỉnh, tỉnh lại ngủ dưới đáy hồ bất phân ngày tháng. Hắn không biết Ryan đã bao lâu không đến thủy lao, mỗi một lần tỉnh ngủ sẽ càng thêm buồn bực.

Ryan đã rời đi bao lâu?

Mười ngày? Nửa tháng? Hay là nửa năm?

Borg nhắm hai mắt, vuốt rỗng vô thức vẽ ra từng vệt trên vàng cát, trong cuồng hộng không ngừng phát ra thanh âm cấu kính. Lúc Borg không ngủ lại được, hắn nằm trên đất, mũi dán vào vàng cát cẩn thận mà nghĩ, hi vọng tìm ra những giọt máu nhỏ xuống trước đây rất lâu của Ryan.

Hi vọng vài giọt máu khô cạn kia có thể dẫn hắn đi ra ngoài gặp thằng nhỏ của hắn.

... Không, bây giờ chắc cũng không còn nhỏ.

Borg di chuyển từng tấc một trên vàng cát mênh mông vô bờ. Kỳ thực hắn cũng biết mình chỉ đang uống phí công sức, thế nhưng ngoài cái này ra, hắn không nghĩ ra được chuyện gì có thể để cho mình giết thời gian.

Borg làm sao cũng không nhớ ra nổi, trước khi gặp được Ryan, hắn một mình vượt qua hơn trăm năm như thế nào.

Giữa lúc Borg bò một vòng trên vàng cát, bầu trời dưới đáy hồ xuất hiện gợn sóng quen thuộc. Borg ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn chằm chằm chỗ kia, quả nhiên vài giây sau Ryan liền xuyên qua từ chỗ đó. Trông cậu rất yếu ớt, thậm chí không đọc thần chú lơ lửng, thẳng tắp rớt xuống đất.

Borg mạnh mẽ nhào tới, vũng vàng đón lấy Ryan. Dù như vậy, Ryan vẫn bị va đập rên lên một tiếng. Cậu ngồi xuống bao quanh bởi Borg, giương mắt nhìn về phía hắn.

Hai mắt giao nhau, Borg không khỏi sửng sờ.

Tuy sắc mặt Ryan hiện tại tái nhợt như một tờ giấy, nhưng đôi mắt kia đang nhìn hắn của cậu lại như chứa đựng những gợn sóng trên biển Sisi cùng từng tia nắng rơi vào trong đại dương.

“...” Borg nhất thời quên mất nên nói cái gì, kinh ngạc mà nhìn Ryan.

Ryan đã cao hơn nhiều, đường nét khuôn mặt tuy còn mang theo chút trẻ con, thế nhưng so với trước đây đã cường tráng không ít.

Tinh linh đối mặt với hắc long một lúc lâu, Ryan trước tiên phản ứng lại, đột nhiên nhào tới ôm lấy cái cổ của Borg: “Borg! Ta rất nhớ —— A.”

Tiếng la vui mừng của Ryan chợt im bặt đi trong tiếng xương gãy răng rắc. Borg cũng phát hiện cánh tay đang ôm mình của Ryan mềm nhũn buông xuống: “Làm sao vậy?”

“Không có gì... Đau.” Ryan chậm rãi rút một tay về, chiếu vào trong con mắt của Borg chính là xương trắng âm u lộ ra nơi cổ tay bị gãy.

“?!” Borg đột nhiên ngồi xuống, suýt chút nữa hất ngã Ryan trên người hắn, “Thân thể của người làm sao lại trở nên yếu ớt như vậy?”

“Thời kỳ sinh trưởng không mọc xong mà thôi.” Ryan nói, “Qua một quãng thời gian sẽ từ từ hồi phục.”

Biểu hiện của Ryan quá mức bình thản, lúc cậu chú ý tới ánh mắt lo lắng của Borg, thậm chí còn lộ ra một nụ cười chẳng thể nào phát hiện ra một chút đau đớn.

“...” Tiểu quỷ này rốt cuộc đã trải qua cái gì trong thời kỳ sinh trưởng?

Borg biến thành hình người khi Ryan còn ở trên thân thể hắn, hắn nhẹ nhàng đỡ lấy đoạn tay gãy của cậu, thì thầm phép thuật chữa trị.

Ryan nói: “Không cần trị, vô dụng thôi.”

“Vô dụng?” Borg cau mày nhìn vết thương dọa người của Ryan.

Chẳng lẽ bởi vì lâu ngày gặp lại ôm mình một cái, vị vua tương lai vĩ đại nhất của tinh linh tộc liền cụt một tay?

“Ta đã nói rồi, không cần để ý đến nó.” Ryan dùng vàng cát hoá thành mảnh lụa bao lấy cổ tay bị gãy của mình, giống như trước đây Borg đã từng làm với cậu, để tránh khỏi tính dai của làn da tiếp nối giữa bàn tay và cánh tay không cao mà dẫn đến đứt lìa hoàn toàn, “Sau thời kỳ sinh trưởng một quãng thời gian, năng lực tự lành của tinh linh sẽ được tăng cường, qua mấy ngày nữa chính nó sẽ mọc trở lại —— Mặc dù sẽ rất đau.”

“...” Borg không biết mình nên dùng biểu tình gì để đối diện với Ryan một mặt bình tĩnh chỉnh lý đoạn chi gãy. Hắn nghĩ có lẽ sau này Ryan sẽ không còn khóc lóc bởi vì đau đớn.

Giữa lúc Borg cảm thấy có chút tiếc nuối, Ryan đã xử lý xong cánh tay của mình, ở trong lòng Borg ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn hắn.

Borg sờ cổ tay của Ryan: “Người làm sao đi lâu như vậy, đến tận một tháng sao?”

“Người đang nói cái gì? Ta chỉ rời đi một tuần lễ một ngày thôi.” Ryan kinh ngạc nói, “Tinh linh từ ấu thơ đến thành niên sẽ không kéo dài quá lâu, huống chi thời kỳ sinh trưởng còn chưa kết thúc ta đã chạy tới đây, không thì cánh tay sẽ không dễ dàng đứt rời như vậy.”

Borg cũng không nhận được sự ngỡ ngàng: “Một tuần? Tại sao ta lại cảm thấy rất lâu?”

Borg cúi đầu nhìn Ryan. Cậu mỉm cười với hắn, nhắm hai mắt lại. Long mi màu vàng của cậu hơi rung động, im lặng mời gọi Borg.

Borg nhìn chằm chằm khuôn mặt Ryan vài giây, đỡ lấy cằm cậu, có chút thô bạo lấp kín đôi môi của Ryan.

—— Nhóc con của hắn, lớn rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

—— Ngày hôm nay Ryan có khóc không?

—— Không có! Gãy tay cũng không có khóc! Cực kỳ kiên cường er!

7. Chương 7

Trong lục giới, trừ người cùng tinh linh, tất cả các chủng tộc khác đều có kỳ phát tình.

Đối với nhân tộc mà nói, mỗi ngày cũng có thể là kỳ phát tình. Còn đối với tinh linh —— Giống loài gần với thần linh nhất trong lục giới —— Hậu duệ của bọn họ đều do cây sinh mệnh thai nghén ra, bất kỳ hành vi khởi lửa nhân gian đều không thể xảy ra trên người tinh linh. Rất nhiều người dân của những chủng tộc khác đều hoài nghi toàn bộ tinh linh tộc bị lãnh cảm.

Thế nên Borg cũng vì vậy mà rất khó nói chuyện kỳ phát tình với Ryan.

“Người phát tình thì liên quan gì đến ta?” Ryan thực sự khó có thể lý giải được, “Lúc ta phát tình cũng sẽ không cảm người đến gặp ta nha!”

“... Người cần bản sẽ không phát tình.” Borg nói, “Người lập tức rời khỏi đây cho ta, trong vòng mấy tháng đừng xuất hiện trước mặt ta.”

Ryan vốn định đồng ý, nhưng nghe được nửa câu sau của Borg, cậu lập tức cảnh giác lên: “Mấy tháng?” Cậu trợn to mắt, “Quá lâu!”

Borg cường chế cảm giác khô nóng dưới người, kiên trì giải thích với Ryan: “Ryan, đối với ta và người mà nói, mấy tháng chẳng qua chỉ trong nháy mắt.” Hắn dừng một chút, “Ta bảo đảm lần sau gặp mặt sẽ nhớ người.”

“... Được rồi.” Ryan nhú mày nhìn Borg một lúc, rồi sát lại gần nói, “Hôn tạm biệt.”

Borg choáng váng nhìn Ryan dần tới môi hắn. Hắn còn nhớ rõ môi Ryan mềm mại cỡ nào.

—— Mình lúc trước không có dạy Ryan những thứ linh tinh này!

Borg đột nhiên bóp lấy gò má của Ryan. Miệng bị bóp thành lập xướng, Ryan dùng sức gỡ tay Borg ra, mơ hồ không rõ nói: “Đau...”

Borg không thể làm gì khác hơn là buông tay.

Ryan xoa gò má bị bóp đỏ, ngược mắt nhìn Borg. Thấy hắn không có ý xin lỗi, Ryan xù miệng, nước mắt chậm rãi dâng lên trong hốc mắt.

Kỳ thực Ryan đã qua cái tuổi bị Borg hơi vò một cái là có thể khóc lên từ lâu rồi. Thế nhưng từ lúc cậu phát hiện một khi mình bật khóc, Borg sẽ dỗ cậu, Ryan liền học được kỹ năng thu phóng nước mắt một cách tự nhiên.

... Xét theo một trình độ mà nói, chuyện kiểm soát nét mặt này cũng rất khó thực hiện đối với tinh linh.

So với Ryan, tuổi tác của Borg lớn hơn long tộc thành niên không biết đến mấy lần, tự nhiên cũng rõ Ryan thường xuyên khóc lóc chỉ là muốn làm nũng với hắn, cậu không phải thật sự khó chịu. Borg cũng lười xem nước mắt sắp chảy khỏi vành mắt của Ryan, liếc mắt nói: “Thu hồi nước mắt đi.”

“...” Ryan mặt lạnh biến mất nước mắt trên mi.

“Ryan, ngươi phải hiểu.” Borg cảm giác gân xanh trên trán mình sắp nổ tung, “Kỳ phát tình của ta đã bắt đầu một tuần, ta không có cách nào tiếp tục nói chuyện ôn hoà nhã nhặn cùng ngươi như mấy ngày trước. Ngươi còn không đi, ta không bảo đảm tiếp theo sẽ phát sinh cái gì.”

Ryan cúi đầu vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón cái của mình. Một lúc sau, cậu ngẩng đầu lên nói: “Dưới cái nhìn của ta, không có việc nào tồi tệ hơn chuyện ngươi đuổi ta đi.” Cậu dừng một chút, “Ta không có nơi nào để đi.”

“...” Nói nhảm, thái tử của tinh linh tộc làm sao lại không có chỗ nào để đi.

“Ngươi muốn làm gì với ta cũng có thể.” Ryan nói.

Borg đột nhiên cực kỳ nhũn mảy, hung ác nhìn cậu.

Môi Ryan câu lên, bên khoe môi là phong tình không tồn tại khi tuổi nhỏ: “Chỉ cần ngươi đừng để ta đi.”

“Tinh linh sẽ không cười như vậy.” Borg nói, đè sau gáy Ryan kéo cậu qua, ngón trỏ hắn vuốt ve trên cằm Ryan một hồi rồi dán vào môi cậu.

Hôn môi ướt át cùng vành tai tóc mai chạm nhau giữa người yêu, chẳng bằng nói là một phương thức thăm dò dụ bắt của Borg. Đây là tối hậu thư cuối cùng Borg dành cho Ryan, một khi hắn xác nhận được khát vọng của cậu đối với mình trong cái hôn này, hắn sẽ quăng tất cả đũa đo ra sau đầu, dựa theo kỳ vọng của chính mình mà nuốt chửng Ryan sạch sẽ.

Đầu lưỡi Borg thăm dò vào khoang miệng của Ryan, nhẹ nhàng quét qua cuống lưỡi của cậu, không giống như dĩ vãng kéo dài kích thích nơi thịt mềm mẫn cảm, mà là hơi rút lui, khe liếm bờ môi dính nước bọt của Ryan. Lui tới mấy lần, Ryan không chiếm được thoả mãn liền không tự chủ dán lại gần Borg, hai tay ấn giữ hai vai của hắn, vội vàng đem đầu lưỡi dò vào trong miệng hắn.

Borg hí mắt nhìn tinh linh bị mình mê hoặc. Gò má Ryan đỏ đến mức không có một chút đoan trang nào mà tinh linh nên có, hàng mi kim sắc dính nước mắt mạnh mẽ run lên, lông mày hơi nhú, Ryan học theo cách Borg đã từng làm với cậu, cố gắng duỗi đầu lưỡi vào trong miệng của hắn.

Bàn tay Borg rơi vào trên cổ Ryan. Làn da trắng bệch nóng bỏng của cậu dán vào lòng bàn tay hắn, Borg cảm nhận được gân xanh dưới lớp da hắn nổi nóng nhảy lên đối với khát vọng không thể che giấu của bản thân.

—— Cút mẹ nó thái tử.

—— Cậu ấy là của ta.

Ryan không biết tại sao Borg bỗng nhiên đồng ý khiến nụ hôn này thêm sâu, nhưng cậu rất vui vẻ khi Borg hôn mình như thế. Ryan đang định sẽ đánh nhau cùng đầu lưỡi của Borg hai trăm hiệp, nhưng cậu chợt phát hiện tình huống có chút gì đó bất thường.

Động tác của Borg càng thô bạo. Hắn mạnh mẽ mút đầu lưỡi của Ryan, rồi đột nhiên rời khỏi bờ môi của cậu, nhẹ cắn một cái trên cằm Ryan như báo trước, tỉ mỉ liếm hôn dọc theo cái cổ mảnh khảnh của Ryan xuống bên dưới.

Ryan hơi mở to mắt: “Borg ——”

Borg ngẩng mặt lên từ trong hõm vai của Ryan, ngón trỏ đặt trên môi mình làm ra thủ thế đừng nói. Ryan trông thấy vết nước trên môi Borg, mặt đỏ tới tận mang tai mà ngậm miệng.

Môi Borg lại một lần nữa rơi xuống làn da của Ryan. Răng nanh của hắn khê khẽ tại hầu kết của cậu, hắn gần như có thể cảm nhận được dòng máu đỏ tươi nóng bỏng trong huyết quản của Ryan nhảy nhót giữa răng môi mình. Chỉ cần răng nanh của mình nhích xuống dưới một phân, máu của Ryan sẽ rót vào trong cổ họng của hắn như máu của các tinh linh khác trong cuộc chiến trăm năm trước đây.

Ryan không chút nào sợ sệt. Cậu thậm chí hơi ngửa ra sau, không hề bảo vệ nơi yếu ớt nhất trên thân thể mình, để nó bại lộ bên cạnh răng nanh của Borg.

Màu sắc của Borg trở nên thâm trầm.

Ryan quá tín nhiệm hắn. Ryan càng ôn thuận, đáy lòng Borg càng xao động, đôi môi dán vào da dẻ của Ryan cùng bàn tay luồn vào vạt áo của cậu đều đang kêu gào mong muốn đối xử càng thêm thô bạo với cậu. Muốn làm hỏng cậu.

Lúc tình sự kết thúc, Ryan vẫn chưa hồi phục tinh thần. Cậu có chút mờ mịt nằm nhoài trên người Borg, trên thân thể trần trụi không biết dính phải tinh dịch của ai.

Kỳ thực Borg vẫn chưa thoả mãn, thế nhưng làm tiếp nữa Ryan nhất định sẽ không chịu nổi. Hắn nằm ngửa trên vàng cát, khê nhìn Ryan đang nằm nhoài trên lồng ngực mình. Ryan nghiêng mặt kề sát trên người hắn, hồ nước trên không chiếu xuống những gợn sóng lưu động trên da thịt trắng nõn của Ryan.

Borg vén sợi tóc dài của Ryan. Cậu hơi mở miệng nhìn về phía hắn, tựa như vẫn còn chìm đắm trong dư vị cao trào vẫn chưa tỉnh lại.

“Thoải mái sao?” Borg vuốt cái trán bị mồ hôi thấm ướt của Ryan.

“Thoải mái.” Ryan nói, “Thế nhưng ta không còn sức lực, không động dậy được nữa.”

“Vậy thì đừng động dậy.” Borg cúi đầu nhìn Ryan.

Ryan vẫn duy trì tư thế như vậy nhìn Borg một lúc, sau đó nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Lông mi vàng nhạt che khuất đôi mắt của Ryan.

Chỉ có Borg biết, cặp mắt không hề có tâm tình chấp chờn trước mặt tinh linh tộc kia lại có sức mạnh mê hoặc lòng người như thế nào trước mặt hắn.

Tác giả có lời muốn nói:

—— Hôm nay Ryan khóc rồi hả?

—— Có lẽ là bị làm đến khóc trong nội dung bị cưa đồng ấy.

Editor có lời muốn nói: Tác giả bảo là (có lẽ) sẽ viết thật bù đăng trên weibo mà đến giờ mình vẫn không thấy, nên nếu tác giả có viết thì mình sẽ bổ sung sau nhé. Chịu khó ăn chay một tí ha. (~ = v =)~

8. Chương 8

Ryan mới trải qua sự đời, Borg vốn lo lắng cho thân thể của cậu, thế nhưng Ryan thực tuỷ biết vị, vừa đến thuỷ lao liền quần lấy hắn. Borg xưa nay đã dùng hết cách với Ryan, lại đang trong kỳ phát tình, nên liên tiếp vài tuần trên người Ryan đều mang theo dấu hôn cùng dấu răng của Borg.

Ryan cũng chẳng hề để ý đến việc Borg lưu lại dấu vết trên người mình, cậu thậm chí có chút vui vẻ, bởi vì đây là chứng minh mình và Borg càng thêm thân mật.

Còn đối với tinh linh vương Ed, Ryan không chút nào lảng phụ thân sẽ phát hiện chuyện mình với Borg. Ed thường xuyên bận rộn chính vụ, mà chuyện học của Ryan luôn khiến ông yên tâm, có lúc liên tiếp mấy tháng liền Ed cũng không nhớ đến việc đi gặp Ryan một lần.

Trên thực tế ông có đến thăm Ryan hay không, đối với Ryan mà nói cũng không khác nhau —— So với một vị phụ thân, thân phận của Ed càng giống như một người chuyên trách bồi dưỡng chức vụ thái tử. Theo Ryan nghĩ, ông chỉ quan tâm cậu có thể trở thành một vị vua ưu tú nhất trong lịch sử tinh linh tộc như trí giả đã tiên đoán hay không —— Chuyện này cũng không có gì là không đúng, các đời tinh linh vương đều dùng giáo điều như vậy để bồi dưỡng thái tử.

Nhưng mà Ryan lại không giống với những tinh linh khác.

“Ta phải đi về.” Ryan dựa vào Borg lười biếng đuổi người, “Tuần nay ta còn hai cuốn sách ma pháp phải đọc.”

“Ừm.” Borg đã sớm quen với nỗ lực khác hẳn người thường của Ryan, hắn đáp lời một câu, ôm lấy Ryan, dẫn nước hồ chảy xuống giúp cậu rửa sạch thân thể từ trong ra ngoài, rồi mặc quần áo tử tế cho Ryan đang mềm nhũn.

Đổi lại là trước đây, Borg như thế nào cũng không nghĩ đến chuyện chính mình sẽ nghiêm túc tắm rửa mặc quần áo cho một đứa nhóc. Nếu như ở long tộc, bạn tình nào muốn được hắn hầu hạ như thế liền bị hắn coi như thứ đồ vật dùng một lần quăng bỏ từ lâu.

... Không, Ryan không phải bạn tình.

Ryan đối với mình mà nói là cái gì?

Ryan vuốt quần áo một chút. Cậu ngáp một cái, ôm đầu của Borg, gặm một cái trên miệng hắn: “Ta đi đây, ngày mai gặp lại.”

“Ừm.” Borg nheo mắt liếm môi một cái. Hắn nhìn chăm chú bóng lưng của Ryan, cảm giác mình giống như là bà chủ gia đình tiễn chồng ra ngoài đi làm.

... Quái quỷ, ví dụ rách nát gì đây.

Ryan đi ra từ trong hồ nước. Thân thể của cậu có chút không thoải mái, hạ thân sử dụng quá độ còn đang âm ỉ đau nhức. Đối với tinh linh có tính dục lãnh đạm mà nói, làm tình không phải là chuyện sẽ khiến người mê muội.

Nhưng đối phương là Borg.

Chỉ cần là Borg, đối phương làm chuyện quá đáng với cậu cũng không sao hết.

Bởi vì Borg đã cứu cậu.

Ryan chậm rãi trở về. Cậu vừa từ từ đi lên cầu thang dọc quanh cây sinh mệnh, vừa vén ống tay áo lên nhìn một vòng dấu răng Borg để lại trên cánh tay nhỏ của mình, bốn dấu răng nanh hơi lớn dính chút máu đặc biệt bắt mắt. Đây là Borg cắn lúc cậu quá xấu hổ che mặt, hắn luôn thích nhìn mặt mình làm.

Ryan nhớ đến khuôn mặt gần trong gan tấc cùng với những giọt mồ hôi trượt dài từ trán xuống cằm của Borg lúc làm tình, khuôn mặt cậu càng lúc càng đỏ lên. Cậu cúi đầu, hai tay che mặt mạnh mẽ chà xát, khi ngẩng lên nhìn về phía trước, bước chân Ryan đột nhiên ngừng lại.

Trên đỉnh cao nhất của cây sinh mệnh, tinh linh vương Ed đang lạnh lùng chờ đợi Ryan. Ánh mặt trời choàng trên vai ông, như dát lên thánh quang —— Mỗi giờ mỗi khắc Ed luôn thuyết minh cho Ryan biết về một thứ mà cậu nên có, hình ảnh của một bậc đế vương.

Ryan sững sờ. Cậu lập tức sửa đổi nét mặt của mình, hơi khom lưng cung kính nói: “Phụ thân.”

Ed trầm mặc nhìn Ryan.

Ryan không biết mình nên nói cái gì. Ed ngày hôm nay xuất hiện ở đây, nhất định là đã biết được chuyện gì. Tinh linh vương trăm công ngàn việc sẽ không chờ con trai của mình về tắm điện trong lúc rảnh rỗi.

Phụ thân đã biết được bao nhiêu, ở chỗ này chờ bao lâu? Hay là, ông ấy đã theo mình đi tới đây?

Mà lúc mình vừa mới vén ống tay áo lên, ông ấy đã nhìn thấy dấu hôn cùng dấu răng trên người mình chứ?

Ed chậm rãi mở miệng trong sự im lặng: “Mở cổ áo của người ra.”

Ryan bất động. Trên mặt cậu chứa đầy lạnh lẽo như băng, thế nhưng lông mi run rẩy lại tiết lộ nỗi bất an của cậu.

“Ta đang nói chuyện với người.” Ed nói.

Ryan cứng đờ mở một cái cúc áo. Cậu có ý định để mái tóc dài của mình che lấy cái cổ, thế nhưng dấu vết Borg để lại quá chói mắt, thật sự không thể nào che giấu, lập tức rơi vào trong mắt của Ed. Mà trong lúc Ryan giơ tay, ống tay áo của cậu cũng trượt xuống khuỷu tay, lộ ra dấu vết trên cánh tay cùng trên xương quai xanh ban nãy rõ ràng được tạo ra bởi cùng một người, mang theo vết răng nanh cắn.

Ed không nói một lời quan sát Ryan.

Cơn gió thổi qua làm những tán lá của cây sinh mệnh phát phơ chột ngừng, bầu không khí cũng động lại trong yên tĩnh.

“Người không biết xấu hổ sao?”

“Người như vậy xứng đáng làm vua của tinh linh tộc sao?”

Ryan vẫn cứ không nói một lời lặng lẽ nhìn chằm chằm mặt đất, nhưng cậu đã làm xong chuẩn bị cho cơn giận của Ed. Trước đây Ed chưa bao giờ lộ ra tâm trạng quá kích động, Ryan thậm chí có chút mong chờ mơ hồ — Phụ thân lần đầu phát hỏa, là vì mình.

Thế nhưng Ed không có nổi trận lôi đình như Ryan dự liệu, nét mặt ông vẫn lạnh lùng giống như nghe nói Ryan đọc xong năm bản sử thư trong một tuần.

“Mở cửa thư khố vương tộc lớn nhất dành cho vương thất tinh linh từ thanh niên trở lên. Sau khi trở về người liền sống ở trong đó, trước khi thành niên không được phép đi ra.” Ed nói, “Còn chuyện của người, ta sẽ thương nghị cùng trí giả.”

Ryan cúi thấp đầu.

“Ta hi vọng người biết rõ, đây là nỗi nhục vô cùng chưa từng có trong cả lịch sử tinh linh tộc.” Ed nói, quay người đi khỏi.

Ryan ngẩng đầu nhìn bóng lưng rời đi của Ed. Tinh linh vương dường như hoàn toàn không bị chuyện cực kỳ hoang đường này ảnh hưởng, sống lưng ông vẫn thẳng tắp như cũ, bước chân vẫn vững vàng như trước đây.

Vừa cao quý lại lạnh lùng.

Ryan cảm giác có chút mệt mỏi.

Vừa rồi Ed nói, cậu là nỗi nhục của “tinh linh tộc”, cũng không phải là nỗi nhục của chính ông.

Cho dù phát hiện ra chuyện như vậy, Ed vẫn đặt cậu tại vị trí thái tử mà đánh giá.

Giống như Ed đã nói, ông là tinh linh vương, mà Ryan là thái tử. Thân phận như vậy quan trọng hơn “phụ tử” rất nhiều, Ed sẽ không lướt qua tầng quan hệ này mà trước tiên đứng ở góc độ một người cha để nhìn Ryan.

Ryan đứng bên mép cầu thang quanh cây sinh mệnh, chân trước đặt lơ lửng giữa không trung.

Nhìn xuống cầu thang bên dưới tựa như một vòng xoắn ốc vô tận, Ryan có chút chóng mặt.

Cậu dùng khẩu hình không tiếng động thì thầm: Chờ em.

Tiếp theo cậu thu hồi bước chân, theo hướng Ed đi đến cung điện của tinh linh tộc.

Tác giả có lời muốn nói:

—— Ngày hôm nay Ryan có khóc không?

—— Be có ~

9. Chương 9

Lúc Ryan để cuốn sách đang cầm trên tay về lại trên giá, trên bàn đã đặt hai đĩa đồ ăn.

Ryan chưa bao giờ nghĩ tới cậu sẽ trải nghiệm hiện trạng của Borg —— Bị nhốt tại một nơi chật hẹp như tù nhân, không biết ngày sáng đêm đen mà sống. Nếu như nói có chỗ nào khá hơn hoàn cảnh của Borg một chút, chính là có sách để xem, còn có thể căn cứ theo phân lượng đồ ăn đưa tới để phán đoán thời gian.

Ryan liếc bữa trưa cùng bữa tối của cậu một chút, cầm bút lên vạch một nét trong cuốn vở ghi chép thời gian của mình.

Ba bữa cơm là một ngày, một ngày là một nét.

Trong quãng thời gian hơn trăm trang giấy đầy ắp nét bút, Ed chưa bao giờ đến gặp cậu một lần.

Ryan đếm mấy trang, đặt cuốn vở cực kỳ cũ nát qua một bên.

—— “Lại một năm trôi qua.”

Borg đã trải qua một loạt tâm tình biến hoá khi không thấy được Ryan, từ bất an, buồn bực, phẫn nộ, đến chậm rãi chết lặng.

Ngẫm kỹ lại, hơn trăm năm trước đây khi chưa có Ryan, hắn cũng giống như thế mà chịu đựng qua từng ngày.

Hắn thậm chí tại trong vàng cát mệnh mông vô bờ —— Hiện tại gọi là biển cát có vẻ càng thích hợp —— Tìm được chút cát dính máu của Ryan lúc cậu làm mình bị thương trước đây rất lâu.

Borg nghĩ mình nhất định đã điên rồi. Hắn không biết mình bỏ ra bao lâu thời gian, không ngủ không ngừng lật tung toàn bộ biển cát nơi đây mới tìm được một chút “chìa khoá” vô cùng nhỏ bé ấy.

Borg làm tan chảy một nhúm vàng cát nhỏ kia, phân tách máu của Ryan cùng kim nguyên tố. Hắn tràn đầy chờ mong trong lòng mà phối hợp thần chú xuyên qua kết giới cùng máu của cậu lại, cho rằng mình có thể cứ như vậy rời khỏi nơi quỷ quái này để đến gặp Ryan, thế nhưng hắn phát hiện tinh linh vương đã thay đổi kết giới từ lúc nào chẳng hay.

Borg thậm chí có thể cảm nhận được, kết giới mới là một cấm chú. Cấm chú là một loại phép thuật cổ của tinh linh tộc, vừa phức tạp mà lại ít có người biết, toàn bộ cách thức phá giải cũng gần như bị thất truyền.

Borg hung mãnh đập vào kết giới, trong miệng phát ra tiếng rống gầm phẫn nộ.

Nếu lần thứ hai nhìn thấy tên tiểu quỷ kia.

Borg nghĩ.

Hắn nhất định sẽ không nhịn được thô bạo đối xử với Ryan, để cậu tại mọi thời khắc đều dính đầy hơi thở của mình. Hắn còn sẽ tha Ryan đi, mang Ryan nhốt tại nơi sâu nhất dưới biển Sisi, đặt cậu chung một chỗ với hằng hà vô số kim ngân châu báu của hắn, trông coi cả ngày lẫn đêm. Dù đối phương có là tinh linh vương hay bất cứ kẻ nào có ý đồ gì, chỉ cần dám đụng vào bảo bối của hắn, chính mình liền nhai sạch bọn chúng thành bạch cốt âm u, ném đến bên chân Ryan, uy hiếp cậu đừng lại nghĩ đến chuyện không chào mà đi như hiện tại.

Lúc Ryan gần như lật đến rách tất cả các sách trong thư khố của vương tộc, thời kỳ sinh trưởng cuối cùng của cậu đã tới. Thời kỳ sinh trưởng từ thiếu niên đến thành niên của tinh linh lâu dài hơn giai đoạn trước đó. Đồng thời bởi vì cường độ cải tạo thân thể lớn hơn, mức độ thống khổ cũng được lũy thừa tăng lên.

Thế nhưng trong lòng Ryan tràn đầy vui mừng.

Bởi vì qua mấy tháng này là cậu có thể nhìn thấy Borg.

Ryan cảm giác được xương cốt sinh trưởng bên trong đã đâm rách da mình, âm thanh của huyết nhục phân ly cùng khung xương sinh trưởng đặc biệt chói tai. Nhưng cậu dường như không cảm giác được thống khổ, tròng lớn hai mắt đã lệch vị trí của mình, nét mặt dữ tợn nhìn chằm chằm một trang giấy được đính mũ cố định trên vách tường phía trước.

Đó là bức tranh chân dung của Borg cậu vẽ trước khi còn chưa có quên đi dung mạo của hắn, cũng là để cậu luôn ghi nhớ lấy hình dáng của hắn.

Không biết qua bao lâu, Ryan rút cuộc đẩy cửa thư khố ra. Không biết sau bao nhiêu năm, lần thứ nhất cậu cảm nhận được ánh mặt trời lại sáng rực rỡ đến như vậy. Ryan cảm thấy hai mắt nhói như kim châm, cậu giờ tay che mắt theo bản năng.

Người hầu đang đợi Ryan ở cửa cúi đầu với cậu, hai tay dâng lên y phục dành cho Ryan sau khi trưởng thành. Trên người cậu vẫn còn mặc y phục lúc thiếu niên, chúng đã bị kéo thành một đồng tử to do thân thể dài ra trong thời kỳ sinh trưởng. Ryan kéo những mảnh quần áo rách rưới trên người mình xuống, có huyết nhục đã dính trên vải vóc, lúc gỡ xuống mang theo từng mảng lớn da thịt.

Ryan lạnh lùng ném bỏ những thứ dơ bẩn kia xuống chân một người hầu, hất cầm ra hiệu cho hắn thu dọn chúng. Đồng thời cậu dang hai tay ra, chờ đợi một người hầu khác mặc cho cậu y phục mới.

Hai tinh linh kia kinh hãi cúi đầu, không ai dám cử động. Bọn họ chưa từng thấy người nào bình tĩnh không chút do dự gỡ bỏ quần áo đã dính vào da thịt từ lâu như vậy. Vương tử trẻ tuổi của bọn họ nếu như không phải là thiên tài ưu tú khác hẳn với người thường, thì chính là kẻ điên trăm năm khó gặp.

“Sững sờ làm cái gì.” Ryan nói, “Đừng làm trễ việc của ta,” Cậu nói rồi cầm quần áo mới, đi vào thư khố tự mình mặc lấy. Vải may quần áo của vương tộc là loại tốt nhất, thế nhưng thương tích trên người Ryan thực sự rất nhiều, lúc y phục chạm vào vết thương, Ryan vẫn không nhịn được nhíu mày.

— Nếu như ở chỗ của Borg, rơi xuống mấy giọt nước mắt cũng có thể đổi được mấy trăm cái hôn nhẹ.

Ryan có chút tiếc nuối nghĩ ngợi lung tung, lông mày đang nhíu chặt vô thức giãn ra khi nhớ tới Borg.

Ryan thay quần áo xong, lập tức không ngừng không nghỉ đi đến hướng thủy lao.

Các tinh linh trong cung điện đều nghe nói đến chuyện Ryan sẽ kết thúc thời kỳ sinh trưởng trong mấy ngày gần đây, hơn nữa nhìn trang phục của cậu, bọn họ dễ dàng đoán ra vị tinh linh mỹ lệ tôn quý trước mắt mình chính là Ryan. Trên cái cổ trắng nõn của Ryan rụng mất một khối da thịt, chỗ khớp tay phải lộ ra ngoài lõi một đốt xương trắng, phía dưới quần áo còn không biết có bao nhiêu vết thương chưa lành, trông thật sự chật vật. Nhưng tất cả tinh linh không thể không cúi đầu trước mặt Ryan, bọn họ thậm chí không dám nhìn đôi mắt làm người chấn động hồn phách của cậu, chỉ tôn kính cúi thấp đầu nhìn vào giày của cậu.

Lúc Ryan đi ngang qua sân, trưởng thị vệ của tinh linh vương cung chào hỏi cậu một chút: “Xin chào ngài, vương tử tôn kính. Hoan nghênh trở về.”

Ryan dùng khoé mắt liếc hắn một chút, tiếp tục đi về phía trước. Mới đi được vài bước, Ryan đột nhiên ngừng lại.

Hắn ta nói là “Vương tử”.

Không phải “Thái tử”.

Ryan sững sờ, từ từ quay người lại nhìn trưởng thị vệ kia. Tinh linh nọ tự biết mình lỡ lời, lúc Ryan nhìn sang đã khép năm ngón tay lại, đặt trên tim mình mà quỳ xuống.

Ryan muốn nắm chặt tay, nhưng còn chưa nắm được liền duỗi năm ngón ra. Hiện tại trong lòng cậu vừa kinh ngạc vừa khựng hoảng, thể nhưng cậu hơi cử động một chút, thân thể yếu ớt liền có thể nứt toác đi. Cậu không thể dậm chân, không thể nắm tay, thậm chí không thể cắn răng —— Nếu như khuôn mặt cậu mục nát, làm sao có thể đi gặp Borg.

Ryan ổn định tinh thần, quay đầu đi đến tấm điện của Ed.

Còn chưa đi vào cửa tấm điện của tinh linh vương, Ryan liền nhìn thấy một tinh linh nhỏ tuổi đứng trong sân, ngón trở múa may trong không trung, vẽ ra vài vết lốm đốm nguyệt ngoạc. Nhận ra Ryan đang nhìn chăm chăm, đối phương quay người lại, gật đầu với Ryan. Màu tóc cùng con người gần như giống hệt khuôn mặt Ryan khi còn bé, cho thấy rõ ràng tiểu quỷ không biết từ đâu xuất hiện này chính là em trai của cậu.

Tinh linh tộc sẽ không làm chuyện dư thừa. Dưới tình huống tư lịch của thái tử không có gì dị nghị, các đời tinh linh vương sẽ chỉ bồi dưỡng một vị vương tử. Tinh linh vương sẽ không phân chia tinh lực cho hài tử dư thừa, huống chi có nhiều vương tử sẽ khiến vương tộc khó tránh khỏi sản sinh nội loạn bởi vì tranh đoạt quyền lực.

Ryan sờ chiếc nhẫn tượng trưng cho thân phận thái tử trên ngón cái trái của mình.

Vẫn còn ở đó.

Thể nhưng Ryan cũng không cảm thấy nhẹ nhõm.

Có lẽ tiểu quỷ trước mắt này chưa được chính thức lập thành thái tử, nhưng sự ra đời của y cũng đủ để chứng minh chuyện này đã là ván đóng thuyền.

Ryan cảm giác mặt nạ của mình sắp sửa hỏng mất.

Phụ thân của cậu, từ nhỏ cậu vẫn luôn khát khao cảm nhận được “yêu” từ đối phương, phụ thân tôn kính, người mà cậu luôn muốn thân cận.

Đã từ bỏ cậu.

Ryan không biết mình đi đến thủy lao bằng cách nào. Khoé mắt cậu đỏ chót, nhào vào trong hồ nước, đến khi tới đáy hồ cậu mới phát hiện ra mình không thể xuyên qua kết giới. Thân thể yếu đuối của cậu không cách nào chịu đựng được áp lực của nước trong thời gian dài, đành phải chật vật bò lên bờ, ngồi bên hồ kinh ngạc nhìn chăm chăm về phía tâm hồ.

Cậu lẳng lặng ngồi yên một lát.

Sau đó cậu nhỏ giọng, một lần rồi lại một lần gọi tên của Borg, che đi đôi mắt mà bật khóc thật lớn.

Tác giả có lời muốn nói:

—— Ngày hôm nay Ryan có khóc không?

—— Khóc, nhưng mà không có ai dỗ dành.

10. Chương 10

Mấy tháng thoáng trôi qua.

Ryan nghiên cứu kỹ lưỡng kết giới mới dưới đáy hồ, phát hiện đây chắc là một loại cấm chú được ghi lại trên sử thư của tinh linh tộc. Song song kinh hải với ma pháp cao cấp như vậy, cậu trở về thư khố, dựa vào ký ức tìm ra mấy tập sách nhỏ ghi chép cấm chú giữa mớ thư tịch giống như biển lớn, đọc nghiền ngẫm hết thấy tư liệu có liên quan về nó.

Cậu thậm chí mang những tập sách này đến bên hồ, tỉ mỉ so sánh với kết giới dưới đáy, để rồi tiếc nuối phát hiện cấm chú kết giới của đáy hồ đã thất lạc cách thức phá giải từ mấy trăm năm trước.

Ryan ghi chép lại vài tờ chứa cách giải còn sót, sắp xếp lại vài đoạn thần chú không hoàn chỉnh, tìm ra trình tự thích hợp, rồi căn cứ vào đặc điểm nên có của cấm chú mà viết bù ra những đoạn thần chú bị mất. Lúc cần thiết, cậu thậm chí nghiền ngẫm ngôn ngữ học của tinh linh tộc cổ xưa cùng ma pháp học, học tập từng loại thần chú của các tiên hiền mỗi thời đại, ứng dụng những phần có ích đối với giải thích của cấm chú.

Một khi có phát hiện mới, Ryan sẽ đi tới thủy lao, thử thần chú mới của cậu một lần. Phần lớn thần chú đều không có phản ứng nào với kết giới, còn một ít thần chú mặc dù không mở được kết giới, nhưng lại phát sinh một chút phản ứng đặc thù với kết giới. Ví dụ như khiến xương tay đặt trên kết giới của Ryan vỡ nát toàn bộ, làm cho Ryan không thể phát ra âm thanh trong vòng mấy ngày, hoặc là khiến tóc của cậu mọc dài vô hạn.

Trong suốt quãng thời gian này, Ed cũng không dành cho Ryan bất kỳ sự quan tâm nào, ngoại trừ quốc sự, tinh lực của ông hoàn toàn đặt trên người thái tử nhỏ tuổi Don. Có lẽ là bởi vì có Ryan giẫm vào vết xe đổ, mức độ quan tâm của Ed dành cho Don tăng cao mà trước giờ chưa từng có, trở thành một vị vua tận tâm với thái tử nhất trong các đời tinh linh vương. Người dân tinh linh tộc chỉ biết là vương tử Ryan thất đức, mất đi tư cách làm tinh linh vương của bọn họ. Bọn họ cũng không thất vọng, bởi vì bọn họ rất nhanh sẽ lại có thái tử mới, hi vọng mới cho tương lai của tinh linh tộc.

Hôm ấy, Ryan suy đoán thần chú cậu mới nghiên cứu ra đi tới thủy lao. Tối qua cậu ngồi phá giải thần chú suốt một đêm, quên cắt tóc, bây giờ mỗi một bước của cậu đều suýt chút nữa giẫm phải mái tóc dài đến lòng bàn chân của mình.

Dọc đường đi kéo theo ánh mắt tò mò của các tinh linh, trong lòng Ryan thực sự phiền muộn. Hơn nữa gặp phải em trai Don của cậu, Ryan càng thêm buồn bực nhú mảy, cũng không nhìn Don một cái liếc đi mất.

Don vẫn nghe nói tính tình anh trai của mình không tốt cho lắm, cũng không cảm thấy mình bị nhắm vào, nên cũng không để ý đi đến trong sân của Ed luyện tập pháp thuật.

Kỳ thực nếu nói “tính tình không tốt lắm”, cũng chỉ là do gần đây Ryan đều dành hai phần ba thời gian mỗi ngày để nghiên cứu thần chú, muốn nắm bắt trật tự của chúng nên không nhận được nhú lông mảy mà thôi.

Nếu như bọn họ biết Ryan vừa khóc vừa nháo với ác long trong thủy lao, còn không biết sẽ bị nói thành cái dạng gì.

Ryan đứng ở bên hồ, nhìn tờ giấy viết thần chú một lần, nhún người nhảy xuống đáy hồ.

Cậu đọc thầm thần chú trong lòng một lần, đưa bàn tay nặng nề kề sát trên kết giới ——

Đi xuyên qua.

Đi xuyên qua!

Trong lòng Ryan tràn đầy khiếp sợ, cậu không kịp đọc thần chú lơ lửng, liền mạnh mẽ té vào trong vầng cát.

Những năm qua, số lượng vàng cát ở nơi đây đã tăng lên dữ dội, Ryan dưới lực xung kích cực lớn như một viên đạn pháo đâm vào trong biển cát, nửa thân thể đều vùi lấp trong vàng cát, hai tay Ryan chống vàng cát muốn ngồi dậy (*), thể nhưng vàng cát quá mức mềm mại, tay cậu cũng bất ngờ sa vào trong chúng, cả người giống như bị trồng trong cát sỏi, làm sao cũng không đứng lên nổi.

Ryan không thể làm gì mà hết nhìn đồng tới nhìn tây.

Tại sao Borg vẫn chưa xuất hiện?

Qua một lúc lâu sau, một con hắc long chậm rãi đi tới từ đằng xa. Hắc nằm nhoài trên người Ryan, đầu cọ cái cổ của cậu, khê ngửi mùi vị của Ryan. Gần trăm năm qua đi, tướng mạo của Ryan đã mơ hồ từ lâu trong ký ức của Borg, chỉ có thể miễn cưỡng dựa vào khứu giác để nhớ lại khuôn mặt non nớt của tiểu quỷ lúc nào cũng khóc suốt mướt để mình dỗ dành.

Ryan nhìn vào đồng tử không hề có tình cảm của Borg, trái tim thẳng tắp rủ xuống.

Borg còn nhớ cậu sao?

Borg đang trách mình không chào mà đi sao?

Nếu như Borg không cần mình nữa, tinh linh tộc còn chỗ nào có thể tiếp nhận một quái thai dư thừa tình cảm như cậu đây?

Ryan càng nghĩ càng khủng hoảng, cậu dùng lực giơ hai tay ra khỏi cát vàng (**), ôm thật chặt lấy đầu của hắc long.

(*) (**) Hai câu này có từ bị ô vuông.

“Borg, Borg...” Âm thanh của cậu bởi vì sợ mà không đè nén được run rẩy, “Em, phụ thân nhốt em lại, trước thành niên không được đi ra... Cầm chú, em không giải được... Vì vậy ——” Cậu một lòng chỉ muốn giải thích với Borg đang thờ ơ với mình, không chút nào ý thức được ngôn ngữ của bản thân lộn xộn mơ hồ.

Borg miễn cưỡng hiểu được nguyên nhân Ryan mất tích lâu như thế từ trong đôi ba câu của cậu, thế nhưng hắn vẫn cứ không muốn đáp lại Ryan, nhìn dáng vẻ hoảng loạn lộn xộn giải thích, sợ mình quay đầu rồi đi của cậu khiến Borg có một loại cảm giác trả thù vui vẻ.

Ryan càng nói càng loạn, hai tay dùng sức ôm chặt lấy Borg, trong giọng nói dày đặc tiếng khóc nức nở, “Đừng, đừng bỏ em lại...”

“Xin anh. Cầu xin anh đừng bỏ em lại.” Ryan tuyệt vọng ôm không hề đáp lại Borg, liên tục cầu xin như phát điên.

“Em chỉ có anh mà thôi.”

“Em sống đến bây giờ, cũng chỉ là vì đến gặp anh.”

“Đừng như vậy với em. Em sẽ chết.”

“Van anh, nói với em một câu đi.” Ryan run rẩy kể môi bên miệng hắc long thô ráp.

“Borg...”

Borg lẳng lặng nghe Ryan nói mê, đột nhiên chống móng trên đất đứng lên. Ryan cho là hắn phải đi, ánh sáng trong mắt cậu cũng đã biến mất, đáy mắt mỹ lệ thâm thúy tựa như hải dương chứa đựng nước động lạnh lẽo.

Ryan hơi chớp con mắt ề ảm, lúc nhìn về phía Borg, đối phương đã biến thành hình người.

Borg khoanh hai chân ngồi trên vàng cát, duỗi hai tay đến chỗ Ryan bị mắc kẹt, nhấc tay lên mà kéo cậu ra khỏi vàng cát. Ryan đã cao hơn so với lần gặp trước, độ cao Borg ngồi vô pháp ôm Ryan cách mặt đất. Hắn buông Ryan ra, Ryan liền ngồi quỳ gối trước mặt hắn.

Tinh linh cùng long đối mặt nhau không nói gì.

Borg yên lặng quan sát Ryan, trong đồng tử vàng rực không nhìn ra được một tia tâm tình. Ánh mắt của hắn tỉ mỉ đảo qua đường nét khuôn mặt đã cường tráng hơn của Ryan, đảo qua xương quai xanh chính mình đã từng lưu lại dấu hôn cùng đôi tay rất thích quấn quýt lấy cổ của mình.

Ánh mắt của Borg càng lúc càng hung ác, ánh mắt của hắn lần nữa trở lại trên mặt Ryan, lúc đối diện với ánh mắt hoảng sợ rụt rè của cậu, Borg gần như bị cậu đốt cháy. Hắn đột nhiên kéo Ryan vào trong lồng ngực của mình, há miệng nặng nề cắn yết hầu của cậu.

—— Thật mẹ nó muốn cắn chết em.

—— Cắn chết, chính mình liền được thanh tịnh.

Ryan không hề nhúc nhích bị Borg ngậm cái cổ. Cậu sợ Borg không để ý tới cậu, một lòng chỉ muốn vuốt lông cho Borg, cho đến khi cảm nhận được có máu nhỏ xuống từ giữa kẽ răng của hắn, Ryan cũng không dám cử động.

Lúc Borg hoàn hồn phát hiện ra mình đã cắn bị thương Ryan, hắn có chút hối hận liếm vết thương của Ryan, muốn chuyển sang chỗ khác tiếp tục ngậm, nhưng chính mình bây giờ đang nổi nóng, sợ sẽ lại cắn thêm bốn cái lỗ máu trên cổ của cậu.

Nhưng không nắm giữ lấy vị trí yếu ớt nhất trên cơ thể Ryan, Borg không hề có chút cảm giác chạm được vào cậu. Biết đâu chỉ cần mình nhả miệng, Ryan lại sẽ biến mất mấy chục năm. Tựa như chỉ có cần lấy cổ họng của Ryan, mới có thể uy hiếp cậu không được rời khỏi mình nửa bước.

Ryan nhất định không biết, từ khi cậu xuất hiện trong sinh mệnh của Borg, thời gian Borg một mình ở thủy lao dường như đã bị kéo dài vô hạn. Được Ryan ồn ào ầm ĩ nuôi đến kén chọn, Borg không cách nào chịu được sự tỉnh mạch của thủy lao, mỗi ngày không có Ryan đều giống như bị dày vò bất tận.

Trước đây chỉ là Ryan một phương ý lại Borg, còn đối với Borg mà nói, Ryan chỉ là một món đồ chơi nhỏ để giết thời gian trong cuộc đời dài đằng đẵng. Bắt đầu từ khi nào, Ryan lại có địa vị quan trọng như vậy trong lòng mình đây.

Borg không nói một lời, khó chịu nhấn Ryan vào trong ngực mình một cách gắt gao, lưu lại dấu hôn xanh xanh tím tím trên cổ cậu.

Lúc này Borg phát hiện hầu kết Ryan lại rung động, hấn ngẩng lên nhìn cậu, phát hiện gò má của cậu đã sớm bị nước mắt làm ướt nhẹp. Ryan nhúu mày thật chặt, khoé mắt cùng chớp mũi nhin đến đỏ chót, chỉ lo Borg không vui đuổi cậu ra khỏi thủy lao, khóc đến vô cùng ảm nhẫn.

Borg trầm mặc một lát, thở dài hỏi: “Em đã trưởng thành rồi phải không? Còn khóc?” Hấn nói, hết cách đến gần, mím môi lau đi những hạt nước mắt không ngừng rơi xuống của Ryan.

Borg chạm vào cậu, Ryan giống như được mở công tắc, nước mắt càng chảy ra dữ dội.

Ryan cảm thấy rất uất ức.

Bị giam trong thư khố đọc sách đến mấy chục năm, trải qua thời kỳ sinh trưởng như phải chết.

Thật vất vả mới được giải thoát khỏi nhà giam chật hẹp kia, lại biết được tin chính mình không còn là thái tử.

Mất đi sự quan tâm cuối cùng của phụ thân, còn không được nhìn thấy Borg, phải đọc văn tự cổ đại như bùa vẽ quỷ hơn nửa năm, trên đường đến thủy lao suýt chút nữa giẫm phải tóc dài đến gót của bản thân mà vấp ngã ba bốn lần.

Hết thấy thống khổ không thể nói cùng ai trong gần trăm năm qua, đều lấy được an ủi sau khi nhìn thấy Borg.

Ryan vẫn không xác định được thái độ của Borg đối với mình, cậu sợ hãi rụt rè duỗi tay ra, thăm dò vòng lấy cái cổ của hấn.

Borg không có phản ứng gì, lẳng lặng nhìn Ryan như ngầm cho phép động tác của cậu.

Ryan đến gần, đôi môi run rẩy hôn Borg.

Khắc khít như thịt và xương, nước mắt cay đắng của Ryan tiêu tan trong môi lưỡi dây dưa.

Tựa như muốn khổ tận cam lai (*).

(*) Đạt được sung sướng sau khi gian khổ đã qua.

Tác giả có lời muốn nói:

—— Ngày hôm nay Ryan khóc rồi hả?

—— Khóc, nhưng mà đã có người dỗ rồi.

11. Chương 11

Thời gian dường như quay trở lại thuở thiếu niên của Ryan.

Borg ăn uống no đủ biến trở về hình rồng, cái đuôi vung lên vẩy xuống.

Ryan không hề động đậy nằm trên y phục của mình, trên làn da trắng như bạch ngọc đầy dấu vết tình sự, toàn thân dính đầy dịch thể lộn xộn, trên khoé miệng cũng còn đồ vật sót lại của Borg. Thậm chí Borg ngồi sát bên cạnh cậu cũng có thể ngửi được trong hơi thở của cậu mang theo mùi tanh.

Trong suốt mấy ngày nay, tóc Ryan dài ra không ít, mái tóc quá dài tựa như một cái kén vàng bao bọc lấy cậu.

— Em ấy bây giờ nhìn như một khối ngọc dương chi (*) được bọc trong tơ lụa cao cấp. Borg nghĩ.

(*) Là một loại ngọc thạch trắng như mỡ dê.

Ryan vừa ngủ một giấc, lúc ngồi dậy phát hiện Borg vẫn đang nhìn mình.

“Anh làm sao vậy?” Ryan xoa mắt nói, “Em phải trở về một chuyến. Không thôi không xuất hiện ở cung điện chừng mấy ngày sẽ có vẻ rất kỳ quái.”

“Thế nào ta lại cảm giác em chỉ ở đây có mấy tiếng.”

“Mấy tiếng đủ cho anh làm nhiều lần như vậy?”

Hai tên bị giam cầm bế quan không phân biệt rõ thời gian lười biếng tranh luận vài câu, Borg đột nhiên nói: “Lần này em muốn đi mấy chục năm?”

“Ta cảm thấy ta có lẽ không có nhiều kiên nhẫn như vậy.” Hắc long nói.

“Sẽ không.” Ryan bảo đảm nói, “Ngày mai em sẽ đến.”

Borg chăm chú nhìn chằm chằm Ryan. Đột nhiên hắn ngồi xuống, tha Ryan đến bên cạnh mình nói: “Đưa tay cho ta.”

Ryan chìa tay trái ra.

Borg ra hiệu Ryan đặt cánh tay trên một cái móng của mình. Hắn nhắc một cái móng khác, móng vuốt sắc nhọn cắt xuống tay cổ tay cậu. Ryan vốn tưởng hắn muốn lấy máu của mình, nhưng móng vuốt của Borg lại cắt trọn một đường quanh cổ tay cậu, để lại một vòng vết thương không ngừng rỉ máu. Borg lật cổ tay Ryan nhìn một chút, một lần nữa dùng móng vuốt khắc vào trong vết thương tựa như ghét bỏ chưa đủ sâu, càng dùng thêm sức quay một vòng, máu điên cuồng trào ra theo móng rồng của Borg.

Ryan nhú mày: “Anh không cần phải như vậy. Anh muốn cái tay này, thì em liền chặt bỏ nó cho anh là được.”

Borg liếc cậu một chút: “Ta muốn tay của em làm cái gì?”

“Không muốn cũng đừng như vậy mà.” Ryan sứt sứt mũi, “Em đau lắm.”

“Xong ngay lập tức thôi.” Borg vỗ móng trên đầu Ryan an ủi.

Borg chỉ móng rồng về phía miệng mình, phát hiện với không tới nên biến trở lại hình người. Hắn nhìn Ryan đang đỡ cổ tay, cậu đỏ ửng vành mắt nhìn hắn, Borg bèn trước tiên lại gần hôn lên mắt Ryan một cái.

“Ngoan một chút.” Borg nói, “Ta có đồ vật cho em.”

Borg cắn xuống một vết thương thật sâu trên đầu ngón cái cùng đầu ngón trỏ tay trái của mình. Trong miệng hắn ngậm xương thần chú cổ xưa, chụm đầu ngón tay chảy máu lại với nhau, lúc tách ra trên đầu ngón tay đã nổi liền với một tia máu thật mảnh. Hắn kéo cổ tay bị thương của Ryan, quần huyết tuyến giữa ngón tay quanh vết thương của cậu thành một vòng.

Lúc máu của Borg tiếp xúc với vết thương của mình, Ryan cảm giác bản thân nóng rực như bị thiêu cháy. Sau đó vòng máu kia nhanh chóng khép lại với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, cuối cùng chỉ để lại một vòng ký tự cổ xưa. Khi cậu nhìn về phía Borg, chỗ vết thương trên đầu ngón tay hắn cũng chỉ còn một mảnh hoa văn nhỏ kỳ dị.

“Anh làm cái gì?” Ryan hỏi.

“Buộc em lại.” Tay trái Borg như nắm không khí hư vô, kéo một cái về phía mình, cổ tay của Ryan lập tức bị hấn kéo. Không chỉ có một sợi dây rất mảnh đỏ như máu xuất hiện giữa tay hai người, phù văn trên cổ tay Ryan cũng phát ra một vòng sáng đỏ sậm.

Ryan mở to mắt: “Đây là pháp thuật gì?”

“Rất cổ xưa, gần giống như cấm chú của tinh linh tộc.” Borg bất ngờ nhìn Ryan tràn đầy hưng phấn kéo cổ tay của chính mình cùng ngón tay của hấn mà tỉ mỉ nghiên cứu.

Borg không nhịn được nói: “Ta cho rằng em sẽ chán ghét.”

“Tại sao lại chán ghét?” Ryan mỉm cười, “Như vậy anh cũng sẽ không có cách nào rời khỏi em.”

Cũng đúng.

Borg sờ cằm.

“Đây là một loại huyết khế sao?” Ryan ôm cổ tay của mình nghiên cứu nói, “Có thể giải không?”

Borg nhìn cậu chăm chú: “Không thể.” Hấn híp mắt một cái, “Cho nên?”

“Không có gì.” Ryan ngẩng mặt lên, trong đáy mắt loé lên ánh sao tung tăng, “Cậu còn không được.”

“...” Borg im lặng.

Vật nhỏ này biến thái hơn so với tưởng tượng của hấn.

Borg kéo cổ tay Ryan nói: “Độ dài dây khoá của huyết khế long tộc có thể co giãn —— Giống như dây điều.” Hấn nói rồi quăn ngón tay, “Thả dài cho em một chút. Một ngàn thước, đủ cho em đi từ đây đến cửa tắm điện đi.”

“Đủ rồi.” Ryan nói. Cậu đưa mặt lại gần Borg, “Hôn tạm biệt.”

Borg vịn sau gáy Ryan, nghe lời nhận lấy một nụ hôn lâu dài như một lễ vật từ nhóc con của hấn.

Tác giả có lời muốn nói:

—— Ngày hôm nay Ryan có khóc không?

—— Không khóc, thế nhưng dùng vành mắt đỏ lửa được hôn nhẹ nhe.

12. Chương 12

Tiểu vương tử Don của tinh linh tộc rốt cuộc ngênghỉ đón thời kỳ sinh trưởng lần thứ nhất của mình.

Don không có thiên phú hơn người như Ryan, nhưng y biết rõ mình có trách nhiệm của một vương tử, chuyện Ed bàn giao y phải làm tốt, Don đều cố gắng đi làm.

Ryan cảm thấy đối với phụ thân mà nói, biểu hiện của Don rõ ràng thích hợp làm người đảm đương vương vị hơn cậu.

Mặc dù thế, trong lòng cậu vẫn thầm mong đợi Ed cũng không hề từ bỏ chính mình. Trái ngược với Don, thời gian phụ thân giáo dục cậu lâu hơn, đồng thời Ryan thật sự xuất sắc rất nhiều ở mọi phương diện, trí giả cũng đã từng tiên đoán tuệ căn của Ryan sẽ làm cho cậu trở thành một vị vua ưu tú nhất trong lịch sử tinh linh tộc.

—— Nếu như chuyện của cậu và Borg không bị Ed phát hiện.

Giữa lúc Don đang trong thời kỳ sinh trưởng, Ed đã lâu không gặp tiếp kiến Ryan. Lúc cậu đi về hướng cung điện của Ed, tất cả các tinh linh đều cho rằng lần này cậu sẽ bị thu hồi chiếc nhẫn tượng trưng cho thân phận thái tử. Thế nhưng khi bọn họ nhìn thấy Ryan, lại không thể không khuất phục vì sự bình tĩnh

cùng khoan thai giống hệt Ed tại giữa hai hàng mây của cậu, thăm nghĩ sự tình còn có khả năng chuyển biến tốt.

Ryan đi tới trước mặt Ed.

Cậu cúi đầu nói: “Phụ thân.”

Ed ngẩng đầu lên khỏi chính sự chòng chắt —— Đây là lần thứ nhất ông nhìn thấy Ryan sau khi trưởng thành. Ed quan sát Ryan nói: “Người cắt tóc rồi.”

“Vâng.” Ryan sờ mái tóc ngắn không che được lỗ tai, “Lúc nghiên cứu phép thuật xảy ra chút vấn đề, tốc độ mọc tóc tăng nhanh, bây giờ phải cắt tóc mỗi ngày mới được.”

“Như vậy,” Ed nhìn chằm chằm Ryan, “Là phép thuật dạng gì?”

Ryan im lặng.

Nếu như bây giờ cậu trả lời rằng mình đã phá giải cấm chú, như vậy rõ ràng là đang nói cho phụ thân biết mình vẫn nhớ thương Borg.

Năm đó, cậu cùng Borg âm thầm qua lại với nhau bị Ed phát hiện, mặc dù Ed không trách mắng cậu, thế nhưng cũng dành cho cậu trừng phạt giam cầm đến khi thành niên, thậm chí còn đổi phép thuật kết giới giam giữ Borg, có thể thấy được mức độ chán ghét của Ed đối với chuyện này.

Nếu như cậu nhớ không lầm, chiếc nhẫn tượng trưng thân phận trên tay mình này đúng là được Ed ban tặng sau khi cậu trải qua thời kỳ sinh trưởng đầu tiên. Mà bây giờ, em trai Don của cậu đang trong thời kỳ sinh trưởng thứ nhất.

Nếu như câu trả lời của mình xuất hiện vấn đề, như vậy chiếc nhẫn này có thể sẽ xuất hiện trên tay em trai cậu vào ngày mai.

Ryan cong ngón trở cà chiếc nhẫn lạnh lẽo theo bản năng.

“Đúng rồi.” Ed phá vỡ sự yên tĩnh, “Long tộc bên kia đã đòi người với tộc chúng ta rất nhiều lần. Long tộc cho rằng dù là vì chuyện chiến tranh, nhưng cũng đã trôi qua mấy trăm năm. Trong chiến tranh, đao thương không có mắt, tuy Borg có thẹn với tinh linh tộc, cũng không cần phải giam giữ lâu như vậy.” Ed dừng một chút, “Người cảm thấy thế nào?”

“...” Ryan phát hiện lòng bàn tay mình đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

“Ta cho rằng sai lầm của con rồng kia cũng không chỉ là những thứ này. Cường bạo thái tử của tộc chúng ta, chỉ bằng một điều này cũng đủ để cho hãn xương cốt không còn.”

Ryan bỗng nhiên ngẩng đầu, đối mặt với ánh mắt lạnh như băng của Ed.

Trái tim Ryan trùng xuống.

Ed hiển nhiên biết, Borg bị giam giữ dưới đáy hồ vô cùng kín kẽ kia, là không thể nào có cơ hội cường bạo Ryan. Năm đó Ed rành rành thấy rõ, là Ryan chính mình đi ra từ trong thủy lao. Ryan sở dĩ thuận theo tiếp nhận trừng phạt của Ed, bởi vì cậu biết mình cũng có sai.

Ed vận vẹo sự thật như vậy, chính là đang ép Ryan bộc lộ thái độ.

Chỉ cần Ryan trả lời hợp tâm ý của Ed, như vậy nhân sinh của Ryan không có vấy bẩn, thái tử của tinh linh tộc cũng không có thất đức, cậu vẫn là vị vua tương lai ưu tú nhất trong lịch sử tinh linh tộc. Còn Don, y rất nỗ lực, nhưng thiên phú cùng tư lịch của Don không bằng Ryan, rất đáng tiếc trở thành vật hy sinh trong vương vị chi tranh.

“Ryan, người cảm thấy, nên xử lý hắc long kia như thế nào?”

Ryan cố sức nhắm thật chặt hai mắt.

Cậu là thái tử tinh linh tộc, từ nhỏ đã được nuôi lớn theo giáo điều của đế vương.

Ryan yêu tha thiết tộc nhân cùng cha mẹ của cậu. Thậm chí bởi vì phần nhiệt tình khác hẳn người thường này của cậu, yêu quý kia đều phải nhiều hơn bất kỳ một vị vương tộc nào khác.

Thế nhưng tình yêu mà cha mẹ và tộc nhân dành cho cậu lại không tương đồng mức độ. Lúc Ryan còn rất nhỏ, cậu đã từng bắt chước trẻ con của những chủng tộc khác, dang hai tay ra để cha của mình ôm. Nhưng Ed nghiêm nghị cự tuyệt cậu, nói rằng “Con cái của một gia đình tinh linh bình thường cũng sẽ không làm ra hành động trái lễ nghi như vậy.”

Chỉ có Borg chấp nhận quái thai dư thừa tình cảm như cậu. Hắn sẽ an ủi Ryan, lúc Ryan luyện tập pháp thuật thành công sẽ vỗ nhẹ đầu cậu một cái. Ôm ấp nóng rực mà mạnh mẽ, hôn môi như gặm cắn, cùng làm tình tựa như khao khát muốn phá hỏng Ryan nuốt vào trong bụng của hắn khiến cậu cảm giác mình được yêu.

Cậu không cách nào không quyến luyến hết tất cả những gì thuộc về Borg.

Nếu như Ryan không như đói như khát muốn bỏ khuyết khoảng trống trong đáy lòng mình.

Nếu như năm đó Ryan không mở ra cuốn sử thư ghi chép về long tộc kia.

Hoặc là nói, nếu như Ryan mở ra cuốn sách kia vào lúc trưởng thành hơn một chút, cậu sẽ biết, một mình đến thủy lao tìm ác long, về tình về lý đều không đúng.

Có lẽ như vậy, Ryan sẽ đường hoàng lớn lên, từng bước trở thành vua của tinh linh tộc.

Thế nhưng bây giờ, sau khi trải nghiệm qua tình cảm nóng rực sâu đậm như vậy, Ryan đã không có cách nào chịu đựng được một tương lai không có Borg.

Đôi vai căng cứng của Ryan từ từ thả lỏng. Từng ấy năm đến nay, đây là lần thứ nhất Ryan lộ ra thần sắc nhẹ nhõm trước mặt phụ thân mình. Cậu nở một nụ cười mệt mỏi với Ed.

“Xin lỗi, phụ thân.” Ryan nói, “Đó không phải là cường bạo, người và con đều rất rõ ràng chuyện này.”

Ed trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Đây là lựa chọn của người?”

Ryan nhìn chiếc nhẫn thái tử một lần cuối cùng, sau đó cậu tháo nó xuống, nhẹ nhàng đặt trên bàn của Ed.

—— “Đây chính là lựa chọn của con.”

Editor có lời muốn nói thay tác giả: Chương này Ryan không có khóc.

13. Chương 13

Đột nhiên thiếu mất chiếc nhẫn trên ngón tay, Ryan cảm thấy có hơi trống rỗng, cậu không nhận được sờ ngón tay cái của mình một chút.

—— Có điều thật may mắn không đánh mất thứ quan trọng hơn.

Ryan nghĩ, bàn tay đang vuốt ve ngón cái trượt lên trên, sờ vào vòng hoa văn huyết khế phức tạp trên cổ tay.

Ở bên cạnh nhìn cậu, Borg không nhận được đưa tay chạm vào lông mi của Ryan: “Ta có từng nói qua đôi mắt của em rất đẹp không?”

Ryan ngẩng đầu lên lẳng lặng nhìn hắn.

“Ban đầu khi em đến thủy lao, ta đặc biệt muốn khoét con mắt của em xuống.” Borg sờ cằm, “Đây nhất định sẽ là kho báu đẹp nhất của ta.”

Người bình thường nếu nghe xong “lời khen ngợi” như vậy nhất định là sẽ hồng ửng lên mây, nhưng Ryan chỉ mỉm cười, hỏi ngược lại Borg: “Bây giờ anh vẫn còn muốn chứ?”

Borg cười khê: “Nếu ta muốn, em liền cho sao?”

“Đương nhiên. Chỉ cần anh nói một câu.” Ryan nắm một nhúm vàng cát trên đất, lúc chậm rãi rơi xuống đất từ giữa kẽ tay, vàng cát đã ngưng tụ thành một con dao nhỏ. Những năm qua nhận được sự chỉ dạy của Borg, thuật ngự kim của Ryan đã đạt đến mức lô hoả thuần thanh, nếu như cậu cao hứng thậm chí có thể đánh bại một vị long tộc có trình độ phép thuật thâm hậu.

Borg nhìn Ryan nhặt con dao ở trước mặt mình lên, nụ cười nơi khoé miệng từ từ biến mất: “Ngay cả nói đùa em nghe cũng không hiểu sao?”

Ryan ngẩn người, lập tức nung chảy con dao hoàng kim nhỏ đang cầm trên tay kia: “Anh đừng nổi giận... Em chỉ là..”

“Ta không có tức giận.” Borg nghiêm mặt cứng rắn nói.

“... Ừm.” Ryan bất an nhìn Borg.

“Em làm sao vậy?” Borg nói, “Mấy hôm nay ta thấy em có chút kỳ quái.”

Lần này Ryan đến thuỷ lao, rất nhiều ngày cũng chưa nói phải đi. Cả người trở nên càng thêm ôn thuận so với trước đây, Borg nói cái gì thì chính là cái đó. Dù bất cậu làm ra tư thế xấu hổ ra sao, dù thẹn thùng đến toàn thân đỏ lên, nhưng Ryan vẫn sẽ nghe lời mở thân thể ra với Borg.

Tuy nói Ryan như vậy khiến cho hắn càng thêm hưng phấn, thế nhưng nếu suy nghĩ kỹ sẽ thấy rất bất thường.

“Ed lại nói em?” Borg nói, “Em lớn như vậy, làm sao vẫn còn bị Ed nắm mũi dẫn đi.”

“Phụ thân cũng không nói gì em.” Ryan cười cười, “Gần đây em không có thấy ông ấy.”

Borg không nghĩ ra nguyên nhân: “Như vậy gần đây nhất em thấy ai, làm cái gì...?”

“Thấy Don, còn có người hầu trong cung điện...” Ryan còn chưa nói hết lời đã bị Borg cắt ngang: “Chờ đã, Don là ai?”

“Em trai em.”

“Khi nào thì em có thêm một người em trai?” Borg kinh ngạc nói, “Không phải tinh linh từ trước đến giờ chỉ bồi dưỡng một vị thái tử sao?”

“Là chỉ bồi dưỡng một người.” Ryan cup mắt nhìn xuống đất, ngón tay chọc vào trong vàng cát một cái, “Vậy nên bây giờ em không còn là thái tử nữa rồi.”

“Em đang nói cái gì?” Borg nghi hoặc nheo mắt lại, “Chuyện quan trọng như vậy, sao em không nói cho ta?”

Ryan mờ mịt nhìn hắn một cái: “Anh không có hỏi em mà.”

“... A.” Borg mở miệng. Hắn chưa bao giờ quan tâm chuyện của ngoại giới, những năm qua thứ khiến hắn lưu ý nhất chính là kho báu sâu dưới biển Sisi.

“Như vậy,” Borg hỏi, “Tại sao?”

“Bởi vì em là nối nhục của tinh linh tộc.” Ryan không ngừng nhìn chăm chăm mặt đất, lông mi che khuất cảm xúc trong mắt cậu, “Thái tử không tuân theo quần giáo, không biết hối cải, đương nhiên phải đổi người.”

“Vậy thì với chuyện gần đây em ngoan như vậy trước mặt ta có liên quan gì ——” Âm thanh của Borg im bật đi.

Hắn im lặng một lát, từ từ hỏi: “Vì lẽ đó nên em lo lắng ta cũng không cần em, có đúng không?”

Ngón tay đang chọc vàng cát của Ryan run lên.

“Không phải đều là như vậy à.” Ryan nhẹ nhàng nói, “Vương tử không tuân theo quần giáo, liền phải đổi một người biết gánh vác vương vị. Tình nhân không nghe lời, tự nhiên cũng phải đổi một người vừa lòng hợp ý.”

Lời nói này của Ryan rất đáng thương, thế nhưng Borg chỉ cảm thấy một ngọn lửa vô danh đột nhiên đâm vào trong ngực mình.

Borg vặn lấy cằm của Ryan, khiến cậu ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mình: “Ta ngay cả huyết khế cũng đều đã kí với em.” Hắn cắn răng, hỏi từng chữ, “Em vẫn cảm thấy ta sẽ vứt bỏ em? Giống như tên phụ thân lãnh huyết kia của mình?”

Ryan nắm thật chặt lấy cánh tay đang nắm cằm mình của Borg, lông mi nhỏ dài bất an rung động, tựa như lo sợ một giây sau Borg sẽ hất tay bỏ đi: “Em không có, em không có nghĩ như vậy... Anh đừng tức giận...”

Borg giận dữ cười, ngón cái dùng sức đè lại yết hầu của Ryan buộc cậu đừng nói.

Hắn quý trọng Ryan như vậy, coi Ryan như kho báu quý giá nhất của mình.

Thế nhưng Ryan lại cho rằng chính mình chỉ coi cậu là súng vật gọi thì đến vậy thì đi sao?

Cậu rốt cuộc đặt chân tâm của hắn ở chỗ nào?!

“Ryan.” Borg rất ít khi nghiêm túc gọi tên Ryan như vậy, “Đây là em tự tìm.” Hắn nói rồi buông Ryan ra, đẩy cậu về phía trước một cái, “Không phải rất nghe lời sao, mở kết giới ra.” Hắn dừng một chút, “Ta nói là, mở ra hoàn toàn. Để ta đi ra ngoài.”

“Borg...?”

“Nhanh lên một chút.” Borg thiếu kiên nhẫn hất cằm, “Không thì bây giờ em mau đi khỏi đây, sau này đừng tiếp tục tới tìm ta.”

Ryan hơi hé miệng, trên mặt còn mang theo nét ngỡ ngàng, nước mắt có thể lập tức chảy ra.

Borg không nhịn được mà mềm lòng một chút. Hắn cố nén kích động hôn môi Ryan, nói: “Ta đếm tới ba.”

Ryan không nhúc nhích, chỉ kinh ngạc nhìn hắn.

“Một.”

“Hai.”

“Em sẽ mở.” Ryan lau mặt, “Thế nhưng anh không được gây thương tổn cho tộc nhân của em.”

“Chiến tranh cũng đã kết thúc, ta còn đựng đến những tên kia làm cái gì.”

Nhận được lời cam kết của Borg, Ryan thi triển phép lơ lửng đi đến dưới kết giới, đưa tay kề sát vào kết giới lành bệnh gọn nước, nhẹ giọng ngâm xương thần chú cổ xưa. Theo lời ngâm xương của cậu, kết giới giam cầm Borg mấy trăm năm từ từ rạn nứt, rồi hoàn toàn vỡ tan khi Ryan dứt lời. Nước hồ phía trên không còn kết giới chống đỡ, mãnh liệt tuôn chảy.

Trước khi Ryan bị sặc nước, Borg đã biến thành hình rồng. Một móng của hắn ôm lấy Ryan bay ngược dòng nước, chọc thủng tầng tầng hơi nước nổi lên không trung.

Ryan ngồi trong lòng bàn tay Borg lắc nước trên tóc, lúc cậu lấy lại tinh thần, Borg đã đáp xuống đỉnh của cây sinh mệnh, thủ vệ của tinh linh tộc nghe được động tĩnh liền bao vây quanh cây sinh mệnh, tuy kinh ngạc nhưng vẫn tĩnh táo dồn dập giờ cung lên nhắm vào tội phạm đã phá hủy thủy lao.

Ryan lau nước trên mặt, trầm giọng nói với tộc nhân dưới tàng cây: “Để cung tên xuống.”

Nhóm thủ vệ do dự bất định nhìn bọn họ.

“Nghe không hiểu lời của ta nói?” Nét mặt Ryan lạnh lùng hất cằm, “Lập tức để cung tên xuống!”

Ryan dứt lời, tất cả các thủ vệ đều thu hồi cung tên, cung kính cúi thấp đầu với cậu.

Borg nhìn nửa gương mặt phủ đầy lạnh lùng của Ryan mà giật mình không nhỏ. Không nghĩ tới nhóc con suốt ngày chỉ biết khóc thút thút với làm nũng trước mặt hắn, ở trước mặt người khác lại là đáng vẻ nghiêm túc như thế.

—— Bọn họ nhất định không biết trong thâm kín Ryan có bao nhiêu rung động lòng người.

Hắc long có chút đặc ý vẫy đuôi, bất thành linh mang theo Ryan bay lên trời, tiến về phương xa trước khi các tinh linh lại dừng cung tên lên một lần nữa.

Ryan được Borg bỏ lên trên lưng của mình, cậu chóng mặt ôm cổ của Borg hỏi: “Anh muốn mang em đi đâu?”

“Lãnh địa của ta.” Borg nói. “Tinh linh tộc giam giữ ta nhiều năm như vậy, đến lúc để vương tử của bọn họ trả giá lại.”

Ryan sửng sốt vài giây, cảm giác trái tim mình đã bị gió thổi đến nháy âm ỉ lên: “Ý của anh là, sau này em cũng có thể ở lại nhà của anh?”

“...”

Tại sao cho dù mình làm cái gì với Ryan, cái tên này đều chỉ biết hưng phấn? Bị cuồng tra tấn sao?

Borg thở dài, chậm rãi nói: “Lãnh địa của ta ở bên dưới hải dương.”

“Không có ta mang theo, em sẽ không có cách nào một mình xuyên qua biển Sisi để rời đi.”

“Ta không biết tại sao em lại bất an như thế, vậy nên ta không còn cách nào khác ngoại trừ khiến em chỉ có thể dựa vào mình ta, như vậy em mới không suy nghĩ lung tung.”

“Ta sẽ không vứt bỏ em, hiểu chưa?”

Ryan cố sức kê sát mặt vào trên gáy Borg, mạnh mẽ gật đầu. Cậu không hề xuống được nước mắt của chính mình, chúng không ngừng nhỏ xuống đến ướt đầm cái cổ của Borg.

Hoá ra dị loại như mình, cũng có thể đạt được hạnh phúc.

Có thể gặp được Borg, thật sự rất tốt đẹp.

Tác giả có lời muốn nói: Ryan mít ướt cầu bookmark.

14. Chương 14

“Borg, hình như đây không phải hướng đến biển Sisi.”

“Ta chưa từng nói đang bay về nhà.” Borg nói rồi đáp xuống đất, cúi người để Ryan đi xuống từ trên lưng mình.

Ryan trượt từ trên cổ Borg xuống, quan sát kiến trúc khác hẳn phong cách với tinh linh tộc trước mắt: “Đây là... Cung điện?”

“Ừ.” Borg trả lời, biến thành hình người, “Cung điện của long tộc.”

Ryan mở to mắt: “Sao anh lại dẫn em tới đây? Tinh linh tộc đã giam anh nhiều năm như vậy ——”

“Sẽ không có ai dám đụng đến em.” Borg khoác một cánh trên cổ Ryan, lười biếng gấp một cái. Đã rất lâu hắn không có bay trên không trong một quãng thời gian dài như thế, bây giờ chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức không ngớt, chỉ muốn mau mau chào hỏi long tộc vương cùng vương hậu xong xuôi, rồi về nhà ôm kho báu của hắn ngủ một giấc.

“Đi thôi.” Borg dắt Ryan đi vào cung điện.

“Người kia là ——”

“Là Borg thân vương?”

“Hình như đúng vậy.”

“Con gà ốm yếu ngài ấy đang dắt theo là ai?”

“Không biết, có điều rất đẹp.”

...

Quy củ của long tộc không nghiêm khắc như tinh linh tộc, thủ vệ cung điện nhìn thấy Borg và Ryan, đều không nhin được xỉ xầm bàn tán với nhau. Bảo là kẻ tai nói nhỏ, thế nhưng long tộc vũ dũng thô lỗ cũng không biết phải đề thấp âm lượng, nội dung nói chuyện gần như lọt không sót một chữ vào trong tai hai người. Thủ vệ đầu tiên biểu đạt khiếp sợ một hồi với sự xuất hiện bất ngờ của Borg, rồi chuyển trọng điểm đề tài đến trên người con gà ốm yếu xinh đẹp mà Borg đang dắt tay kia.

Ryan cũng không để ý bọn họ nói cái gì. Từ nhỏ đến lớn, cậu hầu như chỉ ở trong cung điện của tinh linh tộc chưa từng ra ngoài, lần đầu tiên nhìn thấy nhiều người của chủng tộc khác như vậy khiến Ryan có chút hưng phấn, ánh mắt lia tới lia lui trên người long tộc.

Phần lớn con dân tinh linh tộc đều tao nhã bình tĩnh, bọn họ dựa vào sức mạnh chủ yếu là phép thuật, rất ít người có thân thể cường tráng mạnh mẽ rắn chắc như long tộc.

Borg nghe thủ vệ bàn từ mái tóc vàng mềm mại đến làn da trắng quá mức của Ryan, rồi từ ngón tay thon dài tới mắt cá chân mảnh khảnh. Borg quay đầu nhìn, Ryan cũng đang tò mò nhìn thủ vệ nói chuyện.

Lông mày Borg hơi động, kéo Ryan vào trong lồng ngực của mình, ánh mắt lướt về phía nhóm thủ vệ rảnh rỗi: “Không được phép nhìn. Tất cả cúi.”

Nhóm thủ vệ ngại ngừng ngậm miệng.

Borg niết một cái sau gáy Ryan: “Em cũng vậy. Nhìn nữa ta liền bịt mắt em lại.”

Ryan mở to mắt nói: “Như vậy em sẽ không thấy đường, anh phải công em đi mới được.”

“...”

Không làm gì được cậu.

Borg dắt Ryan đi tới chính điện. Trên đại điện, long tộc vương cùng vương hậu đang xử lý chính vụ, nhìn thấy Borg liền lập tức mở miệng cười.

“Anh hùng của chúng ta đã trở về.” Vương hậu nói.

Borg nghe vậy liếc mắt nhìn Ryan, phát hiện Ryan cũng không chú ý đến vương hậu, chỉ xoay cổ ngẩng nhìn trang trí trong cung điện, liền lạnh nhạt “Ừ” một tiếng.

“Lúc trước vì lấy đại cục làm trọng, đã để người chịu khổ rồi.” Long tộc vương nói, “Ban thưởng cho người đã quảng vào trong biển Sisi, người trở lại là có thể nhìn thấy.”

“... Lần sau xin hãy sắp xếp gọn gàng giùm ta.”

Vương hậu cười nói: “Long nào tiến vào lãnh địa của người, đụng vào đồ của người không bị người cắn đuổi ra? Ai dám giúp người xếp?” Nàng nói mấy câu cùng em trai mình, rồi dời tầm mắt đến Ryan ở sau lưng Borg.

Vương hậu quan sát Ryan, không xác định nói: “Đây là... Tình nhân của người?”

“Không phải.” Borg lắc đầu một cái, “Đây là vợ của ta.”

Đang nhìn lung tung xung quanh, Ryan sững sờ, hơi ngẩng đầu lên nhìn về phía gò má của Borg.

Vương hậu hơi sững sốt: “Là... Tinh linh sao?”

“Đúng vậy.” Ryan thực hiện lễ nghi của tinh linh tộc với vương hậu.

“Thôi.” Vương nói, “Thân vương suy nghĩ kỹ càng là tốt rồi.”

“Ừm.” Borg gật đầu với hai người, “Vậy chúng ta về trước.”

Borg xoay người lại đi mấy bước về phía ngoài, phát hiện Ryan còn đang đứng tại chỗ sững sờ, không thể làm gì khác hơn là quay lại nắm tay Ryan ra khỏi chính điện.

Ryan được Borg dắt ra khỏi cung điện, bước đi tung tăng nhẹ tênh tênh, tựa như giẫm trên mây.

Borg không nhịn được dừng lại hỏi: “Em làm sao vậy?”

“Em, em là ——” Ryan kích động đến nỗi nói năng không thành câu, dùng sức chà xát đến hồng cả hai má, “Em là vợ của anh à?”

“Ừ.” Borg nghiêm mặt, “Em có thể đi đằng hoàng được không?”

“Không thể.” Ryan che khuất khuôn mặt không nhịn được cười khúc khích, hơi giương mắt nhìn Borg, “Em rất vui, có chút không nhúc nhích được.”

Borg xì một tiếng: “Tiền đồ.”

Hắn nhìn Ryan đang hưng phấn, cũng có chút buồn cười. Borg bước tới trước một bước, cúi người xuống hoá thành rồng, vẩy đuôi một cái ra hiệu Ryan đến.

“Về nhà nào.”

Độ sâu của biển Sisi vượt xa tưởng tượng của Ryan. Cho dù Borg mang theo Ryan xuyên qua hải dương với tốc độ nhanh nhất, nhưng lúc xuống sâu Ryan vẫn cảm thấy chính mình suýt chút nữa chết chìm. Borg thấy Ryan không chịu nổi thủy áp cực lớn, đột nhiên đâm về trước, cảm giác nặng trĩu trong khoang ngực của Ryan bỗng dưng biến mất, khi mở mắt ra cậu thấy mình đã tới dưới đáy biển Sisi. Vô số kho báu bị chôn thành đồng lung tung, lát toàn bộ đáy biển như nhìn không thấy điểm cuối.

Ryan cảm thấy có hơi chói mắt: “Hoàng kim cùng châu báu... Lúc nào không đáng giá như thế?”

“Không đáng giá thì ta còn để trong nhà mình nhiều như vậy làm gì.” Borg nói rồi chui vào đồng ngọc trai như một toà núi nhỏ, mang theo Ryan cũng rơi xuống núi ngọc trai.

Lúc Borg trở mình một cái, hắn đã biến thành hình người. Hắn ôm Ryan vào trong ngực dùng sức nắm chặt hai tay, thích ý híp mắt lại nói: “Đã lâu không ngủ trên một cái giường cao cấp như vậy.”

Ryan đang cố gắng lấy một viên ngọc trai cộm sau lưng mình ra từ trong áo, nghe vậy có chút sững sờ nhìn Borg.

Cao cấp... À.

Borg nhìn công chúa hạt đậu của hắn. Hắn vung tay lên, từ trong đại dương bên trên dẫn xuống một dòng nước hội tụ thành hình.

Ryan nhìn lên, từng đàn cá bơi lội trong nước biển, các loại hải tảo nhẹ nhàng lay động theo sóng nước.

Ryan không cầm lòng nổi cảm thán một câu: “Thật đẹp.”

“Theo trình độ nào mà nói, nơi này kỳ thực không khác gì thủy lao, nói trắng ra đều là ở dưới nước.” Borg nói, “Thế nhưng so với cái chỗ bé tí rách nát mấy trăm năm mới phân giải được một chút vàng cát của tỉnh linh tộc, ở đây mạnh hơn rất nhiều.”

“‘Một chút’ vàng cát kia cũng là rất nhiều...” Đến từ cái chỗ bé tí rách nát nào đó Ryan nhỏ giọng nói.

Borg nhắc cầm kho báu của hắn: “Dưới cái nhìn của ta, vàng cát trong thủy lao không khác gì hạt bụi.” Hắn nói rồi đứng dậy, nắm tay Ryan dẫn cậu đến phụ cận nước biển. Một lượng lớn nước biển đã hội tụ thành một hình lập phương bẹt, bên một cạnh của hình lập phương phồng lên hai bao nhỏ tựa như hai cái gối.

Ryan hơi ngơ ngác: “Đây là... Giường của em?”

“Giường của chúng ta.” Borg sửa lại.

Ryan trong lòng nóng lên. Lúc này nằm cùng Borg trên ngọc trai, cậu không hề nói gì. Chỉ cần được ở bên Borg, ngủ trên một cái giường như thế nào đối với cậu mà nói kỳ thực không quá quan trọng.

Borg nhìn Ryan đang vui vẻ, thầm nhếch khoé miệng: “Muốn thử một chút không?”

“Ừm.” Ryan cọ cọ bên mép giường mới của cậu, “Em chưa từng ngủ trên giường nước.”

“Ngủ giường nước cái gì,” Borg nhắc nhở của Ryan, “Trước tiên ngủ em đã.”

“Được.” Ryan ngẩng đầu lên, híp mắt cười, “Dù sao thời gian của chúng ta còn rất dài.”

Borg cúi đầu, cắn vành tai Ryan, bàn tay âm thầm tiến vào vạt áo của cậu.

— “Hi vọng đời lát nữa em cũng còn có thể cười được.”

Cự long hung dữ cùng tinh linh giàu tình cảm, bất luận là ai nhìn vào cũng đều thấy đây là tổ hợp kỳ quái. Nhưng có sao chẳng.

Câu chuyện kết thúc, hắc long giấu đi kho báu trên ái của mình, không ai có thể cướp được.

Borg độc chiếm Ryan, độc hưởng tình cảm dạt dào cùng yêu thương sâu đậm của cậu.

Mà Ryan không còn cô độc, cũng nhận được ôn nhu độc nhất và vĩnh viễn của Borg.

-END-

15. Chương 15: Phiên Ngoại • Thịnh Yên 01

Ryan ngồi bên cạnh bàn ôm một quyển sách, vừa đọc vừa ghi chép trọng điểm vào sổ tay.

Borg sợ cậu ở nhà buồn chán, sai người sao chép toàn bộ thư tịch trong kho sách của long tộc đưa đến cho Ryan. Rõ ràng cho phép thủ vệ chuyển sách tiến vào nhà của mình, nhưng không cho phép bọn họ nhìn nhiều.

Như sợ bọn họ nhìn mất mấy khối thịt của cậu.

Ryan hiện tại, trên người mặc quần áo của Borg, dùng gia Borg làm bằng nước, đọc sách Borg mang đến. Khắp người cậu từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều dính lấy hơi thở của Borg, thân và tâm của cậu đều là của hắn.

Borg trở lại dưới đáy biển Sisi, đập vào mắt trước tiên là tinh linh của hắn. Borg đi tới, cách chiếc bàn đón nhận một nụ hôn lâu dài cùng Ryan.

Hôn xong, Ryan ngây ngây ngất ngất liếm môi một cái: “Borg, Don nói mấy ngày nữa tinh linh tộc có yến hội với những tộc khác, bảo em trở về một chuyến.”

Borg hừ một tiếng: “Y làm sao cứ hai ba ngày lại gọi em trở về? Tinh linh vương bây giờ đều rảnh rỗi như vậy?”

“Y đương nhiên rảnh rỗi. Công văn của y có hơn nữa đều là em phê, không thôi y nơi nào có thời gian để làm ngoại giao.” Ryan nói.

“Tâm tư y cũng thật lớn.” Borg lú lủi, “Có vị vua nào sẽ tìm huynh trưởng của mình phụ chính?”

“Anh biết, tụi em đều không để ý đến những thứ này.” Ryan thấy không sao nói, “Em phê công văn nhanh hơn y, hai người cùng đọc thì Don cũng sẽ thoải mái hơn một ít. Vả lại sau khi em xem qua còn phải cần y xem lại.”

“Tuỳ em.” Borg nói, “Nếu như em muốn làm tinh linh vương, ta cũng có thể đẩy em tới vương vị.”

“Em không muốn một chút nào.” Ryan dở khóc dở cười nói.

Mấy chục năm qua, thái tử Don của tinh linh tộc leo lên vương vị, tân vương mời huynh trưởng Ryan tại sâu dưới đáy biển Sisi phụ chính, từ đó tinh linh tộc nhanh chóng tiến vào thời kỳ phát triển. Không chỉ có con dân của tinh linh tộc, các chủng tộc giao hảo với tinh linh tộc cũng vô cùng tán thưởng vị vua trẻ tuổi này.

Ryan thỉnh thoảng nhớ lại lúc Don vừa thành niên.

Ngày đó cậu đang gối lên đuôi Borg ngủ, Borg đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Có người đến.”

“... Hả?” Ryan ôm đuôi Borg dụi dụi con mắt.

“Là người của tinh linh tộc.”

Ryan nghi hoặc đi ra ngoài. Một tinh linh tóc vàng đang đứng trên một đồng vàng, mờ mịt giống hệt như lần đầu tiên Ryan đến đây, kinh ngạc nhìn kho báu vô tận bốn phía.

Y nhìn thấy Ryan, có chút mê man hỏi: “Hoàng kim của long tộc mất giá rồi sao?”

“...” Không có, người đàn ông của ta chính là có tiền như vậy đấy.

Ryan ho nhẹ một tiếng: “Người là... Don?”

“Đúng thế.” Don nghiêm mặt nói. Y hơi cúi người với Ryan, “Xin chào, anh trai của ta.”

“Người tới đây bằng cách nào?” Ryan kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nước biển trước mắt, “Một mình người xuyên qua hải dương?”

“Trí giả cho ta quyền trực thuận di, khoảng cách vừa đủ từ trên mặt biển xuyên xuống dưới đáy.”

“Như vậy, có chuyện gì không?” Ryan nói, “Tinh linh đã sớm có thái tử mới, sự vụ của vương tộc không có chỗ để ta nhúng tay vào.”

“Xin đừng tiếp tục chế nhạo ta, anh trai.” Don rù mi mắt nói, “Lần này ta tới đây, chính là mời người trở về.”

Ryan chần chờ hỏi: “Mời ta trở lại... Làm gì?”

“Đương nhiên là làm tinh linh vương.”

“Người rốt cuộc đang nói cái gì?” Ryan càng thêm mờ mịt.

“Linh trí của ta không bằng người. Cho dù thành niên, thành tựu ta đạt được còn không nhiều bằng người thời niên thiếu. Vương vị nên để người có tư cách kế thừa mới là có trách nhiệm với tộc nhân.”

Ryan trầm ngâm một lát: “Là phụ thân bảo người tới?”

“Không, là chính ta tự quyết định.” Don nói, “Ta đã nói với trí giả suy nghĩ của mình, ông ấy bảo ta quyết định sau khi đã suy nghĩ kỹ càng, nên ta liền tới đây.”

“Don, người có thể không biết ta đã làm gì, ta không có tư cách đảm đương vương vị.” Ryan nói, “Nếu như người hỏi phụ thân trước khi đến đây, ông ấy chắc chắn sẽ không đồng ý để người làm như vậy.”

“Ý người là gì?” Don không hiểu nói.

“Ta và Borg là người yêu.” Ryan nói, “Từ lúc Borg còn bị giam giữ trong thủy lao.”

“Borg?” Don kinh ngạc nói, “Hắc long kia?”

“Đúng thế.” Ryan nói, “Đó chính là lý do ta bị phế chức thái tử. Ta không thể để phụ thân hành quyết anh ấy, sau đó cùng một vị nữ tinh linh nào khác sinh ra một đứa nhỏ không phải là của Borg.”

“...” Vừa biết được tin tức động trời, Don vẫn đang trong trạng thái đứng hình, không biết nói cái gì với vị huynh trưởng mình luôn tôn kính.

—— Một người ưu tú như anh trai cũng sẽ yêu đương với người khác sao? Với một con rồng?

“Người cũng đừng nghĩ nhiều, người làm rất tốt, rất nỗ lực, đủ để đảm đương vương vị.” Ryan nói. “Vương tử mà phụ thân tự mình dạy bảo, làm sao không có khả năng làm vua.”

“...” Don khẽ cau mày, “Như vậy, sau khi ta kế vị, nếu như anh trai thay đổi ý định, vương vị của tinh linh luôn bảo lưu vì người.”

“Người đang nói cái gì thế,” Ryan dở khóc dở cười, “Người nên cố gắng làm vua cho tốt, đừng nghĩ đến chuyện lười biếng.”

“Ta cũng chưa từng nghĩ đến chuyện lười biếng. Anh trai, người mới phải.”

Hai anh em không ai nói lời nào, sống vai đi trên kho báu phủ đầy khắp nơi.

Don đột nhiên mở miệng nói: “Như vậy, đến lúc đó người có thể trở về phụ chính sao?”

Ryan cười khổ: “Ta đã nói rồi, sự vụ của vương tộc không nên đến phiên ta...”

“Anh trai.” Don cắt ngang Ryan. Y dừng bước, trong ánh mắt nhìn Ryan đều là ẩn nhẫn ước ao, “Người đã thoát khỏi lao tù kia, còn ta thì sao đây?”

Ryan sửng sốt cả người: “Don...?”

“Anh trai, người để ta một mình sống trong phần mộ đó, không phải rất tàn nhẫn sao.” Don rũ hàng mi, che đậy cảm xúc nơi đáy mắt.

Ryan kinh ngạc nhìn Don.

Hoá ra em trai của cậu, cũng giống như cậu sao?

“Ta biết rồi. Nếu như người cần ta, ta sẽ trở về.” Ryan nói, “Thế nhưng ta không muốn vương vị, người cũng đừng luôn muốn chấp tay tặng nó cho người khác, dù là đối với vương vị hay đối với kỳ vọng của phụ thân cùng tộc nhân dành cho người, đầy đều là một sự khinh nhờn.”

“Ừm.” Don nghiêm mặt nghiêm túc nói, “Ta sẽ làm tốt.”

“Phía trước chính là lối ra kết giới, người đứng ở đó sử dụng quyền trục là có thể trở về trên mặt đất.” Ryan nói, “Vậy, ta đưa người đến đây thôi.”

Don không hiểu nói: “Tại sao không thể đưa đến lối ra?”

“Bởi vì ta chỉ có thể tới được đến chỗ này.” Ryan nhắc tay trái của cậu lên, trên cổ tay có một vòng ký tự cổ xưa đang phát ra ánh sáng nhấp nháy. Huyết tuyến đỏ sậm trên cổ tay Ryan bị kéo thẳng về một hướng ở đằng xa, không cần nghĩ cũng biết đầu kia của sợi dây là ở trên người ai.

Don mạnh mẽ nhíu mày: “Con rồng kia buộc người lại?”

“Là ta tự nguyện.” Ryan ngại ngùng cười.

“...” Don khó có thể lý giải được tư duy của huynh trưởng.

Có thể là do anh trai quá mức ưu tú đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Borg: “Đặt sách xuống rồi mau rút đi, không cho phép nhìn kho báu của ông.”

Thủ vệ long tộc: “... Tụi tui không có thêm cái đó!”

Ryan: “Không thêm... Cái gì? OWO”

Thủ vệ long tộc: “0/////____/////0”

Borg: “... Ai cho em đi ra! Quay trở vô!”

Ryan: Sao anh lại giận??? QWQQQQQQ

16. Chương 16: Phiên Ngoại • Thịnh Yên 02

Thịnh yên của vương tộc.

Ryan và Borg lên tiếng chào hỏi với Don, rồi đến bàn tiệc vào chỗ ngồi.

Don kể tai nói nhỏ với Ryan: “Anh trai, sao người lại mang theo con rồng kia.”

“Liên quan gì đến người.” Borg có thính lực rất tốt, cũng không quay đầu lại nói, “Ryan là vợ của ta, ta theo em ấy đi đâu cũng không kỳ quái. Ngược lại là người, nên trị cái bệnh luyện huynh đi.”

Ryan nhìn Don tức giận quay đầu bỏ đi, cậu thở dài nói với Borg: “Anh không thể vui vẻ nói chuyện với Don sao?”

“Ta làm sao không vui vẻ nói chuyện với y.” Borg đi về phía trước, “Đến đây, ngồi bên này.”

Nói là yến hội, kỳ thực trọng điểm vẫn là để thảo luận vấn đề lưu thông hàng hoá giữa các tộc. Ryan ngồi ở chỗ tinh linh tộc lắng lắng nghe, thỉnh thoảng bổ sung ý kiến của Don.

Hơn phân nửa các vị vua cùng thế hệ với Don đều đã có vương hậu. Yến hội như vậy, vương hậu dĩ nhiên phải đi theo, ngồi cùng một chỗ với chồng mình.

Ngồi bên cạnh Don và các tộc vương khác đều là vương hậu mỹ lệ đoan trang, chỉ có người ngồi bên cạnh Ryan lại là long tộc cường tráng hơn bản thân cậu, quả thực có chút nổi bật. Trên yến hội, một đám người đều thừa dịp Ryan lên tiếng mà đưa ánh mắt nhìn tổ hợp kỳ quái này. Ryan ngoại trừ Borg ra cái gì cũng không thêm để ý, Borg thì đã quen với các loại ánh mắt của người khác từ lâu, hai người muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng không cảm thấy câu nệ.

Sau khi đàm phán kết thúc, thịnh yến trút bỏ bầu không khí nghiêm túc, trở nên thanh bình trong tiếng đàn ca. Mấy vị tộc vương có quan hệ thân thiết cùng vương hậu giao lưu với nhau. Gần trăm năm qua trong lục giới không có chiến tranh, các tộc vương lại hầu như xấp xỉ tuổi tác, so với các yến hội vương tộc hung dữ ám lưu trước đây, yến hội bây giờ càng giống như một bữa tiệc giữa bạn cũ gặp lại.

Ryan và Borg lắng lắng ngồi tại chỗ của mình dùng bữa.

Lúc này, một thanh niên tóc đen bỗng tiến lên phía trước, cúi đầu với Ryan: “Ryan thân vương.”

Ryan đứng lên đáp lễ nói: “Xin chào, Merle thân vương.”

Tinh linh tộc chia thành tinh linh quang minh cùng tinh linh hắc ám. Tinh linh quang minh, tức tinh linh phổ biến trên ý nghĩa, hiện nay được đứng đầu bởi Don.

Tinh linh hắc ám thời kỳ viễn cổ là tinh linh quang minh sa đoạ phạm vào bảy tông tội hoá thành, sau đó, tinh linh quang minh vứt bỏ tình cảm, thần sáng thể liền thu hồi “sự sa đoạ” của tinh linh quang minh, còn tinh linh hắc ám đã sa đoạ ngày càng lớn mạnh, tự hình thành một bộ tộc. Bây giờ tinh linh hắc ám và tinh linh quang minh xem như là họ hàng gần.

Vào thời kỳ của Ed, hai tộc tinh linh quang minh và hắc ám cũng không hoà thuận với nhau. Tinh linh quang minh cho rằng tinh linh hắc ám là sản phẩm của tự cam đoạ lạc (*) và phóng túng, tinh linh hắc ám cũng coi thường không muốn làm bạn với tinh linh quang minh tự coi mình là cao quý. Nhưng sau khi Don trở thành tinh linh vương, quan hệ của hai tộc dần dần hoà hoãn lại. Ryan cũng cho rằng không nên sứt mẻ tình cảm với các tộc, thêm một phần ngoại giao hữu hảo cũng là có thêm một cơ hội phát triển tinh linh tộc.

(*) Chìm đắm trong truy lạc.

Don và Ryan đều rõ ràng, nếu ở thời kỳ viễn cổ, bọn họ cũng sẽ sa đoạ thành tinh linh hắc ám như bây giờ. Nhưng hiện tại Ryan đã không còn ở tinh linh tộc, chỉ có Don thỉnh thoảng sẽ ước ao được như tinh linh hắc ám tự do tại dưới đáy lòng.

Mà Merle trước mắt đang chào hỏi với Ryan, chính là em trai của tinh linh hắc ám vương hiện tại.

“Ryan thân vương xưa nay nổi tiếng mỹ mạo trong lục giới, đến hôm nay có thể được gặp mặt.” Merle nâng ly rượu ở trước mắt, khoé môi mang theo một tia ý cười như có như không, “Rượu ngon kính mỹ nhân.” Merle nói xong, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Lần thứ nhất gặp lại khen ngợi khuôn mặt trước tiên.

Ryan cảm thấy thú vị, cũng rót một ly rượu, nâng ly với Merle rồi uống một hơi.

Ánh mắt Borg lạnh lùng nhìn Merle.

Ryan chỉ thân thiết với hắn, tinh linh có tình sử trống không dĩ nhiên không nhận ra tình ý trong mắt Merle, nhưng Borg lại nhìn ra vô cùng rõ ràng.

Merle này, sợ không phải chỉ muốn uống một chén rượu đơn giản như vậy cùng Ryan.

Quả nhiên, Merle nhìn Ryan uống rượu xong, lại tiếp tục nói: “Ta lần đầu tiên tới tinh linh tộc, không biết Ryan thân vương có thể mang ta đi dạo xung quanh được không?” Hắn chớp mắt, làm ra tư thế mời, “Yến hội này thật sự rất nhàm chán.”

Lần này cho dù là Ryan cũng nhìn ra được chút đầu mối. Thế nhưng cậu là vương tộc tinh linh quang minh, chung quy nếu khiến vương thất tinh linh hắc ám phật lòng thì không ổn. Với lại chỉ đi dạo xung quanh một chút mà thôi, cũng không tính là thỉnh cầu quá đáng.

Ryan đang muốn nói gì đó, Borg ngồi bên cạnh lạnh lùng nói: “Không đi.”

Ryan mỉm cười nói: “Xin lỗi Merle, chúng ta còn chưa dùng bữa xong. Hay người có thể mời một tinh linh khác dẫn người đi.”

“Nhưng ta chỉ muốn nhờ người.” Merle cũng không thèm nhìn Borg một cái, nhếch khoé miệng oan ức nói. Trong cặp mắt thâm thúy như sơn như mực của Merle rơi xuống chút tinh thần, nhìn chằm chằm Ryan như muốn nhìn cậu vào trong lòng.

Ryan do dự.

Merle cách cái bàn kéo tay Ryan: “Đi thôi nào, sẽ không làm mất quá nhiều thời gian của người.”

Ryan cũng không nói gì thêm, bị Merle nắm rời khỏi ghế. Mới vừa đi vài bước, Merle đột nhiên bị Ryan kéo khựng lại.

“Làm sao vậy?” Merle quay đầu lại hỏi.

“Đi không được.” Ryan lộ ra một nụ cười không có thành ý.

“Cái gì đi không ——” Merle nhìn ra phía sau của Ryan, đột nhiên á khẩu. Trên cổ tay khác của Ryan rõ ràng là dấu ấn huyết khế của long tộc đang bị kéo căng, Borg vừa thu ngắn huyết khế tuyến không vui ngược mắt nhìn cậu.

“Người ——” Merle khiếp sợ không nói nên lời.

“Hoá ra đã có chủ à.” Merle buông Ryan ra, có chút tức giận vì xấu hổ nói móc Ryan: “Thật nhục nhã, đường đường là vương tộc của tinh linh quang minh lại để kẻ ngoại tộc xích lại như tù nhân.”

“Là ta cho phép anh ấy làm vậy.” Ryan đáp lại, nhắc cổ tay có ký hiệu huyết khế đặt bên môi hôn một cái, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Merle như nói “Người có ý kiến?”

(Có phải chỉ mình ngộ cảm thấy đoạn trên Ryan công khí ngời ngời không? ; w ;)

“...” Merle hừ một tiếng, có chút không cam lòng bỏ đi.

Ryan lùi về sau mấy bước, huyết khế tuyến lỏng ra rồi biến mất không chút dấu vết.

Borg theo dõi Ryan trở lại chỗ ngồi của mình, một tay chống đầu liếc mắt nhìn cái cổ của cậu: “Ban đầu ta nên khắc huyết khế vào cổ của em.” Hắn nói, “Để tất cả mọi người vừa nhìn liền biết em là của ta.”

“Hiện tại mọi người đều biết rõ rồi.” Ryan nhìn xung quanh một vòng, tất cả đều đang khe khẽ bàn luận về bọn họ. Trong chút náo động vừa rồi, sợ là không ít người thấy được huyết khế tuyến của long tộc. Don

hung dữ nhìn chăm chăm Borg, Borg không cần nghĩ cũng biết cái tên huynh khổng này lại đang rửa mình hơn một trăm lần trong lòng.

“Ăn no chưa?” Borg nói, “Dẫn ta đi xem tắm điện của em?”

“Được.” Ryan đứng lên, cùng Borg đi ra khỏi đại điện.

Ryan thỉnh thoảng sẽ về tắm điện của cậu ở, vì vậy cung điện của cậu vẫn được giữ nguyên dáng vẻ kể từ lúc cậu rời khỏi tinh linh tộc. Ryan không thích người khác chạm vào đồ vật của mình, vì vậy không có ai thu dọn giúp cậu, trên bàn vẫn còn đặt cuốn sách đọc dang dở lúc cậu về tắm điện lần trước. Hiện tại, cậu và Borg thấy mọi thứ vẫn y nguyên như thế.

Borg chú ý đến mấy tờ giấy dán trên tường, đi đến phía trước nhìn cho rõ: “Đây là cái gì?”

“Đó là...” Ryan men theo ánh mắt của Borg nhìn sang, thấy những bức tranh mình vẽ Borg trong quãng thời gian bị Ed nhốt thời niên thiếu, nhất thời có cảm giác xấu hổ vì bí mật bị phát hiện, chắn trước mặt Borg nói: “Không có gì.”

“Cái gì mà không có gì, rõ ràng đây chính là ta.” Borg lướt qua Ryan, lấy mấy bức tranh xuống nhìn kỹ một chút, “Còn không? Lấy ra hết đi.”

“Không còn.” Ryan nghiêm mặt lấy đi bức vẽ trong tay Borg. Borg cũng không nhìn đến Ryan một cái, hần nhón chân lên, Ryan liền bị vấp vào lồng ngực của hần.

“Anh ——” Ryan kháng nghị nhìn hần.

Borg luôn có biện pháp đối phó với Ryan. Hần sờ vành tai đỏ bừng của cậu, môi dán vào bên cổ Ryan dụ dỗ: “Cho ta xem đi, được không? Hử?”

Hơi thở của Borg rơi vào bên tai Ryan, cậu sờ cổ, không nhận được nữa nâng mặt Borg, muốn hôn hần. Ngay lúc đôi môi Ryan kề sát, Borg đưa tay bóp miệng cậu thành mỏ vịt: “Không cho hôn.”

“...”

“Xem một bức, hôn một cái.”

Ryan không hề bị lay động nhìn hần.

Không hôn thì thôi.

Borg nhú mày một cái, tiện tay đặt vài tờ tranh vẽ kia lên bàn, một tay tiến vào trong quần áo của Ryan, lòng bàn tay thô ráp đặt lên làn da của cậu mà vuốt ve xuống dưới, tiến đến chỗ mẫn cảm yếu ớt nhất trên người Ryan.

“Ừm ——” Ryan tựa đầu vào hõm cổ của Borg, nhỏ giọng thở dốc, đưa eo về trước để thuận tiện cho động tác của hần.

Nhưng mà Borg chỉ chạm vào như lướt mấy lần rồi thôi, lấy tay ra.

“Borg, Borg...” Ryan khó chịu cọ cọ.

Borg vẫn không thỏa mãn cậu, ổn định Ryan trong lồng ngực hần: “Tranh vẽ cho ta.”

Ryan mím môi, nhìn hạ thể đang phồng lên của bản thân, lại nhìn Borg mặt không chút thay đổi giữ chặt lấy mình.

Cậu sắp phát khóc rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Đột nhiên phát hiện Borg và Ryan chưa từng nói câu anh yêu em/em yêu anh với nhau thì phải (vò đầu), thế nhưng hình như không nói mới thích hợp.

Borg vốn dĩ là người sẽ không treo lời tâm tình bên mép.

Còn Ryan, cậu ấy là kiểu thích hành động thực tế hơn, đại khái là cảm thấy nói một trăm câu em yêu anh còn không bằng hôn nhẹ một cái.

17. Chương 17: Phiên Ngoại • Thịnh Yên 03

Borg rất nhanh liền biết nguyên nhân Ryan không muốn cho mình xem tranh cậu vẽ. Trong một xấp giấy rất dày mà Ryan lấy ra khỏi ngăn kéo, vài tờ trên cùng vẫn tính là bình thường, phần lớn là vẽ dáng ngủ của Borg hoặc những trạng thái khác.

Phía sau là lúc Borg mỉm cười hiếm hoi.

Sau đó là Borg không mặc áo.

Sau đó nữa đến quần cũng không có.

Borg ngồi trên ghế của Ryan, hai chân bắt chéo nghiêm túc lật xem từng tấm, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn Ryan đang lúng túng trước mặt mình.

“Vẽ nhỏ rồi.”

“...”

“Em thích tư thế này?”

“...”

“Cơ bụng vẽ không tệ. Ta nói em làm sao cứ thích sờ cơ bụng của ta, hoá ra là thích cơ bụng hử?”

“Đừng xem nữa...” Ryan ỉu xiu cúi thấp đầu.

Borg nín cười. Hắn chồng những bức vẽ của Ryan lại, nhìn độ dày một cái: “Nhiều như vậy.” Hắn chặc lưỡi nói, “Em vẽ những cái này trong thư phòng, vẫn còn có tâm tư đọc sách?”

“Em ——” Mặt Ryan đã đỏ đến mức sắp chảy ra máu, cậu cảm giác mình ở trước mặt phụ thân cũng chưa từng quẫn bách như vậy.

“Em rất nhớ anh.” Ryan rụt rè nói, “Em sợ mình quên mất khuôn mặt của anh.”

Borg cũng sờ.

“Em ở trong thư khố mấy chục năm. Anh biết đó, em đọc sách rất nhanh, học đồ vật cũng nhanh, những cuốn sách kia không lâu sau em liền xem xong rồi.” Ryan rũ mi mắt nhìn xuống mặt đất, “Thời gian thật sự quá dài quá lâu. Chỉ có nhớ đến anh, thời gian mới có thể trôi qua nhanh hơn một chút.”

Borg không nói gì mà nhìn nhóc con của hắn, rồi lại đưa tầm mắt đến xấp tranh vẽ rất dày trên bàn, cùng với những bản nháp nghiên cứu cấm chú của Ryan được chất thành đống như núi nhỏ ở góc tường.

Hắn kéo Ryan qua, để cậu ngồi trên bắp đùi mình, bờ môi chạm đến lông mi ướt nhẹp của Ryan, rồi cuối cùng rơi vào trên môi cậu.

“Borg...?”

“Mới vừa rồi đã nói, xem một bức hôn một cái.” Borg lại hôn Ryan một cái, “Vừa nãy ta xem một trăm bức, hôn hai lần, còn lại chín mươi tám lần để sau sẽ hôn. Còn bây giờ,” Borg ôm Ryan đặt cậu lên giường, “Chúng ta chưa từng ở tấm điện của em làm qua đúng không?”

“Ừm.” Ryan cọ cổ của Borg, “Nhanh lên một chút.”

Không biết qua bao lâu, hô hấp của Ryan rốt cuộc bình ổn lại. Cậu đóng suy nghĩ gói đầu lên khuỷ tay của Borg, có chút buồn bực vuốt mái tóc dài dán vào người: “Tóc lại nên cắt.”

“Ừm.” Borg sờ tóc vàng dài quá đầu gối của Ryan, “Tóc vẫn luôn mọc nhanh như thế?”

“Em không biết. Mới đầu mỗi ba tiếng sẽ dài đến gót chân, có lúc nửa đêm em bị tóc che mũi mà ngạt tỉnh.” Ryan nhớ lại hồi ức không vui, có chút chán ghét nhịu mũi một cái, “Hồi đó rời khỏi tinh linh tộc cần hai ngày cắt một lần, bây giờ cắt, gần một tháng sau mới có thể dài đến mức này.”

“Còn nhớ anh họ của vương hôm bữa đến nhà chúng ta không?”

“Hong long kia?” Ryan nhớ lại nói.

“Ừm.” Borg gật đầu, “Ngày hôm đó tóc em mới cắt còn chưa vớt bỏ, hắn nói muốn dùng hoàng kim để đổi.”

“Hả?” Ryan dở khóc dở cười, “Cũng được đó, anh còn có thể giao dịch trường kỳ với hắn. Bây giờ gần hai tháng có thể giao dịch một lần.”

“Hử?” Borg neho mắt lại, “Nhưng hắn vừa nói xong ta liền đuổi hắn ra ngoài.”

“...” Ryan cảm giác cậu vừa đào cho mình cái hố. Cậu nhìn Borg đang nghiêm mặt hơi không vui nói, “Anh làm rất đúng.”

Borg lạnh lùng hừ một tiếng, hơi thu khuỷ tay, ấn Ryan vào trong ngực mình.

“Ryan.” Borg đột nhiên gọi.

“Hử?”

“Thịnh yển vương tộc ban nãy, em cũng thấy đấy.” Borg nói, “Lạnh lùng chỉ có tinh linh quang minh, các chủng tộc khác đều nắm giữ tình cảm nồng nhiệt. Muốn chinh phục em có rất nhiều người — Merle chính là ví dụ tốt nhất.”

“Cho nên?”

“Mỗi người bọn họ đều có tình cảm phong phú, chỉ cần em muốn, bọn họ sẽ nguyện ý vì em dâng lên tất cả. Thế nhưng trước khi em thấy được những điều này liền lựa chọn ta.” Borg dừng một chút, “Hối hận sao?”

Ryan kè mặt sát vào ngực Borg, cậu có thể cảm nhận được lồng ngực hắn chấn động lúc nói chuyện. Cậu muốn ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Borg, thế nhưng hắn đè chặt cậu vào trong lòng, ngoại trừ đáp lời Borg cái gì Ryan cũng không làm được.

“Vậy còn anh?” Ryan hỏi ngược lại, “Sau khi gặp qua rất nhiều người khác nhau, anh lại kí huyết khế cùng em, anh sẽ hối hận sao?”

Borg lập tức nghe được trọng điểm trong lời nói của Ryan: “Em biết chuyện liên quan đến huyết khế?”

“Không phải anh mang toàn bộ sách của long tộc về nhà sao, em đã học văn tự long tộc, dĩ nhiên là có thể xem hiểu sách anh cho em.”

“...” Nhưng tất cả tài liệu liên quan đến huyết khế đều là văn tự cổ đại.

“Đấy cũng không phải là thứ gì đó như dây thừng buộc chó, mà là một lời thề vĩnh cửu. Có đúng không?”

“... Ừ.” Borg có chút khó chịu ấn đầu Ryan vào trong ngực mình.

Huyết khế là khế ước có đẳng cấp tối cao của long tộc.

Trong thời kỳ viễn cổ, huyết khế đại biểu nhiều hơn cho một mối quan hệ phụ thuộc. Nhưng bởi vì dấu ấn của huyết khế đối với bản thân người ký kết quá sâu, không có chủ nhân nào sẽ đồng ý ký kết loại khế ước này với người hầu của mình, huyết khế liền từ từ trở thành lời thề sắt son giữa bạn đời với nhau trong long tộc, hoặc là cách thức liên hệ hợp tác thân mật nhất trên chiến trường.

Đối với người bị ký huyết khế như Ryan, chỉ là trên cổ tay có thêm một vòng văn tự cổ đại viết chữ “Borg”. Thế nhưng đối với người ký kết như Borg, là phải khắc tên của Ryan trên tim.

Sở dĩ huyết khế không có cách giải, chính là bởi vì người ký kết không có cách nào khoét đi tên người bị ký kết trong trái tim mình. Cho dù có một ngày người bị ký kết tử vong, tên của người đó sẽ vĩnh viễn được lưu giữ trên trái tim của người ký kết.

Mãi đến khi Borg chết đi, mãi đến khi hắn hoá thành long cốt mục nát, chỉ cần trái tim của hắn không bị thối rữa, nhất định có thể tìm được trên đó cái tên mà chính hắn khắc xuống, tên tinh linh của hắn.

“Nếu như em là long tộc, em cũng sẽ ký huyết khế với anh.” Ryan dùng sức thoát ra từ trong lòng Borg, ngồi dậy nhìn đôi mắt hắn nói: “Cho dù em không phải long tộc, anh cũng có thể khắc tên của anh vào bất kỳ một chỗ nào trên người em. Chỉ cần anh muốn.”

Borg nhìn chằm chằm Ryan một lát, thở dài nói: “Ta không muốn con mắt của em, cũng không cần tay của em, càng sẽ không khắc đầy ký hiệu của ta trên người em.” Hắn cau mày nói, “Trong đầu em cả ngày đều suy nghĩ cái gì?”

“Em ——” Ryan nổi lên chút giận, bật thốt ra một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn nhụt chí nằm xuống, “Nói chung, chỉ cần anh muốn, em đều sẽ cho anh.”

“Phải không?” Borg đưa tay đến giữa hai chân của Ryan, “Nếu như ta muốn khắc tên của ta lên chỗ này thì sao?”

Ryan đột nhiên run run một cái, bị Borg nắm chặt cũng không dám động dẩy.

Cậu mím môi, mạnh mẽ nhú mày, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Borg trông không phải như đang nói đùa cùng hạ thể của mình, sau khi nhìn mấy lần, vành mắt của cậu chợt đỏ lên.

“Có, có thể.” Ryan nói, tựa như lấy hết dũng khí lặp lại một lần nữa, “Có thể.”

“Chọc em thôi.” Borg suýt chút nữa cười to một trận, “Đừng khóc.”

Lúc Don đi vào tấm điện của Ryan, Ryan đang nằm sấp trên thân hắc long đang ngủ say, gác công văn của tinh linh tộc trên cái gáy của Borg mà phê. Trên người cậu khoác một cái áo choàng thật rộng, cổ cùng cẳng chân lộ ra nhiều vết tích trên da, vừa nhìn liền biết con rồng kia mới vừa làm cái gì với anh trai tôn kính của y.

“Don, người đã đến rồi.” Ryan đưa công văn đã phê cho Don, “Số còn lại ta vẫn chưa xem.”

“Số còn lại để ta phê.” Don ôm lấy một chồng công văn bên cạnh Ryan. Y suy nghĩ một chút, rồi nói: “Anh trai, thân thể quan trọng.”

Mãi đến khi Don đi ra khỏi cửa, lúc này Ryan mới nhận ra được Don cũng không phải lo lắng mình xử lý chính vụ quá nhiều mà một nhọc thân thể. Cậu đỏ mặt nhìn Borg đang chìm trong giấc mộng, ngồi xổm xuống che mặt của mình.

... Sau này làm sao có thể đối mặt với em trai mình đây.

Don vừa suy nghĩ chuyện của Ryan và Borg, vừa ôm công văn băng qua hành lang. Y nghe thấy thấy tiếng giày mình đạp trên lá khô, mơ hồ có thể thấy được thú một sừng của y chợt hiện thoáng qua trong rừng cây.

Don nhìn thấy vương hậu của mình đang đợi mình trước cửa tấm điện.

Trên mặt vương hậu đoan trang tao nhã của tinh linh tộc mang theo chút ít lo lắng, nàng hành lễ nói: “Vương.”

“Vương hậu.” Don đáp lễ, “Đã trễ thế này, vương hậu có chuyện gì không?”

“Vương, ta hi vọng ngài có thể rõ ràng, Ryan giao hảo với long tộc, nhiều năm trước đã bị tinh linh vương tiên nhiệm trục xuất khỏi tinh linh tộc, hắn cũng không phải đối tượng đáng giá để ngài hâm mộ.”

Don hơi run rẩy.

Hâm mộ... Sao.

Hoá ra mình biểu hiện rõ ràng như vậy?

Don trầm ngâm trong chốc lát: “Vương hậu lo xa rồi. Không phải tất cả mọi người đều có dũng khí như anh trai ta.” Y dừng một chút, lạnh lùng nói, “Vả lại, anh trai ta cũng không bị phụ thân trục xuất khỏi tinh linh tộc, rời khỏi tinh linh tộc là lựa chọn của chính hắn. Còn nữa, xin mời vương hậu gọi anh trai ta là vương huynh, không thể gọi thẳng họ tên.” Don nói, “Dù người ngoài có đánh giá anh trai ta như thế, hắn vẫn luôn là huynh trưởng tôn kính của ta.”

Don nói xong, không nhìn vương hậu thêm lần nào, trực tiếp đi vào tắm điện của mình.

Y nhớ lại bản thân khi còn nhỏ nhìn thấy huynh trưởng không giấu được nét vui mừng lúc đi tới cây sinh mệnh, cùng ánh mắt mềm mại nhìn Ryan của Borg lúc dùng bữa ngày hôm nay.

Hốc mắt của Don tựa như có chút đỏ, nhưng nhìn kỹ lại một lần nữa vẫn là đáng vẻ lạnh lùng.

Vị vua trẻ tuổi chậm rãi đi vào trong đại điện không một bóng người, cửa điện nặng nề kèn kẹt đóng lại đằng sau.

Theo sách sử ghi chép, trong quãng thời gian tinh linh vương Don cầm quyền, anh trai Ryan phụ chính, là việc chưa từng nghe thấy trong lịch sử tinh linh tộc. Nhưng anh em hai người hoà thuận, cộng với Ryan thân vương có giao hảo với long tộc ngày càng cường đại, tinh linh tộc rất nhanh phát triển đến đỉnh cao.

Còn Ryan thân vương giao hảo ra sao với long tộc ——

Đều không được nhắc đến trong sách sử.

-END • Phiên ngoại-

Editor có lời muốn nói thay tác giả: Tinh linh vương tử cùng hắc long rốt cuộc sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi. Câu chuyện cổ tích đến đây là hết rồi. Hẹn gặp lại mọi người kỳ sau hẹn (còn khi nào thì ngộ không biết). (~ = w =)

~Ý nghĩa tên nhân vật trong truyện:

Borg nghĩa là “Kẻ sống trong một toà lâu đài cổ xưa”.

Ryan nghĩa là “Vị quốc vương rất có tiềm lực”.

Ed nghĩa là “Người bảo vệ của cải”.

Don nghĩa là “Lãnh tụ thế giới”.

Merle nghĩa là “Chim hoạ mi (người Pháp dùng cái tên này để gọi những ai thích ca hát hoặc thích huyết sáo)”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luu-luyen>